

እንግሊዙ በቀጥታ መልስ አልሰጠውም። ባለፉት ሶስት ቀናት ሲራራውን በትኩረት እያስተዋለ የነበረ ቢሆንም ምንም አዲስ ነገር እንዳላወቀ ተናገረ። ያስተዋለው ብቸኛ ነገር ቢኖር የጦርነቱ ወራ በየጊዜው እየጨመረ መምጣቱን ነው።

* * *

አንድ ቀን ብላቴናው መጻሕፍቱን ለእንግሊዙ መለሰለት። “ምን ተማርክ?” ብሎ ጠየቀው የመልሱን ምንነት ለመስማት የጓጓው እንግሊዝ። ጦርነት ሊያጋጥማቸው የመቻሉን ሃሳብ ለመርላት የሆነ ሰው እንዲያዋራው ይፈልጋል።

“ዓለም ነፍስ እንዳላት፣ ያን ነፍስ የተረዳ ሁሉ የነገሮችን ቋንቋ መረዳት እንደሚችል ተምራለሁ። ብዙ አልኬሚስቶች እጣፈንታቸውን እውን ስለማድረጋቸውና በመጨረሻም የዓለምን ነፍስ፣ የፈላስፋውን ጠጠር፣ እንዲሁም እድሜ ቀጥሉን ማየ ሕይወት ስለማግኘታቸው አውቂያለሁ።

“ከሁሉም በላይ ግን እነዚህ ነገሮች በሙሉ ቀላል እንደሆኑና በኤመራልድ ላይ ሊጻፉ እንደሚችሉ ተምራለሁ።”

እንግሊዙ ተበሳጩ። በምርምር ያሳለፋቸው ዓመታት፣ ምትሃታዊዎቹ ትእምርቶች፣ እንግዳዎቹ ቃላትና የቤተሙክራ እቃዎች... አንዳቸውም የብላቴናውን ቀልብ አልሳቡም። ነፍሱ ምናልባትም ይሄን ለመረዳት ገና አልሰለጠነች ይሆናል ብሎ አሰበ።

መጻሕፍቱን ተቀብሎ በየቦርሳዎቻቸው አስገባቸው። “ሲራራውን ወደመመልከትህ ተመለስ” አለው። “እሱም እኔን ምንም አላስተማረኝም።”

ብላቴናው በበረሃው ጸጥታና በእንስሳቱ በሚነሳው አሸዋ ላይ ወደ መመስረት ተመለሰ። "ሁሉም ሰው ትምህርት የሚቀስምበት የየራሱ መንገድ አለው" አለ ለራሱ። "የእሱ መንገድ ከእኔ ጋር አይመሳሰልም፤ የእኔም የእሱን አይመስልም። ሆኖም ሁለታችንም እጣፈንታዎቻችንን እያሰስን ነው፤ በዚህ ምክንያት አከብረዋለሁ።"

* * *

ሲራራው ሌትና ቀን መጓዝ ጀመረ። የተሸፋፈነት ቤድዊኖች በጣም በተደጋጋሚ ይከሰቱም ነበር። የብላቴናው ጥሩ ጓደኛ የሆነው ግመል ነጂ በጎሳዎቹ መካከል እንዳይነሳ የተሰጋው ጦርነት መጀመሩን ገለጸ። ሲራራው ወደ አሲሱ ከደረሰ እድለኛ ነው።

እንስሶቹ ደክመዋል፤ ሰዎችም እርስ በርስ ማውራታቸውን ቀንሰዋል። ጸጥታው በተለይ የሌሊቱ አስፈሪ ገጽታ ሆኗል፤ በፊት ከግመል ጨኸትነቱ የተለየ ነገር ያልነበረው ድምጽ አሁን ወራሪዎችን እንዳይጠራ ተሰግቶበታል።

"በህይወት አለሁ" አለው ብላቴናውን፤ በአንድ እሳት ባልተያያዘበት፤ ጨረቃም ባልወጣችበት ምሽት እንደ እንጀራ የሚዘውተረውን የበረሃ ቴምር እየበሉ። "ስበላ የማስበው ቴምሩን ብቻ ነው። ሰልፍ ላይ ስሆን፤ ሰልፉ ላይ ብቻ አተኩራለሁ፤ መዋጋት ካለብኝ ደግሞ ያ ቀን ለመሞት የሌላውን ቀን ያህል ጥሩ ነው።

"ምክንያቱም ያለፈውን ወይም የወደፊቱን ህይወቴን አልኖርም። አሁን ብቻ ነው የሚያስደስተኝ። ምን ጊዜም በአሁኑ ላይ ማተኮር ከቻልክ ደስተኛ ሰው ትሆናለህ። በረሃው ውስጥ ህይወት መኖሩን፤ ከዋክብት በሰማየ ሰማያት

መኖራቸውን፤ የጎሳዎቹ አባላት የሚዋጉት የሰው ዘር አካላት በመሆናቸው እንደሆነ ትረዳለህ። ህይወት ላንተ የጭፈራ ድግስ፤ ታላት በዓልም ትሆንልሃለች፤ ምክንያቱም ህይወት አሁን እየኖርናት ያለችው ቅጽበት ናት።”

ከሁለት ምሽቶች በኋላ ብላቴናው ለመተኛት እየተዘጋጀ እያለ በየምሽቱ የሚከተሏትን ኮከብ ፈለጋት። አድማሱ ከወትሮው ዝቅ እንዳለ አሰበ፤ ምክንያቱም ከዋክብቱን ራሱ በረሃው ላይ ያያቸው መስሎታል።

“ኦሲሱ ነው” አለ ግመል ነጂው።

“ከሆነ ታዲያ ለምን አሁን ወደ እሱ አንሄድም?” ብላቴናው ጠየቀ።

“ምክንያቱም መተኛት አለብን።”

ብላቴናው ጸሐይ እንደወጣች ከእንትልፉ ነቃ። ከፊት ለፊቱ፤ ማታ ትናንሽ ከዋክት በነበሩበት ስፍራ የቱምር ዛፎች በረሃውን ሞልተው በመደዳ ተሰልፈዋል።

ብላቴናው ግን ጸጥ ብሏል። የበረሃውን ጸጥታ ተላምዶታል፤ ዛፎቹን በማየት ተመስጧል። ወደ ፒራሚዶቹ ለመድረስ ገና ብዙ መንገድ ይቀረዋል፤ እናም ይህቺ ማለዳ አንድ ቀን ትውስታው ሆና ትቀራለች። ሆኖም ይቺ የአሁን ቅጽበት ናት - ግመል ነጂው ያላት የጭፈራ ቅጽበት - እናም ያለፈ ታሪኩ ትምህርት፤ የመጪው ኑሮው ህልም አድርጎ ሊኖራት ፈለገ። እነዚህን ዛፎች ማየት አንድ ቀን ትዝታ ቢሆንም አሁን ግን ጥላን፤ ውሃን፤ ከጦርነት መዳኛ መጠጊያ ማግኘትን ይወክላል። ትናንት የግመል ድምጽ አደጋን ያመለክት ነበር፤ ዛሬ ደግሞ የዛፎቹ ሰልፍ ተአምራትን ሊያበስር ይችላል።

ዓለም ብዙ ቋንቋ ትናገራለች ሲል አሰብ - ብላቴናው።

* * *

ጊዜያቱ በፍጥነት ተጓዙ፤ ሲራራዎቹም እንዲሁ ብሎ አሰብ በመቶዎች የሚቆጠሩ ሰዎችና እንስሳት ወደ ኦሲሱ ሲቃረቡ እየተመለከቱ ያለው አልኬሚስቱ። ሰዎች ወደ እንግዶቹ ሰዎች ይጮሃሉ፤ የበረሃዋን ጸሐይ አቧራ ደብቋታል፤ የኦሲሱ ህፃናት የማያውቋቸው ሰዎች ወደ አካባቢያቸው በመምጣታቸው ተደስተው ይቦርቃሉ። አልኬሚስቱ የጎሳ አለቆች ለሲራራው መሪ ሰላምታ ሰጥተውት ለረጅም ደቂቃ ሲያዋሩት አየ።

ከእነዚህ አንዳቸውም ለአልኬሚስቱ ግድ አልሰጡትም። ብዙ ሰዎች ሲመጡ ሲሄዱ፤ በረሃውም ባለበት ሲቀር ተመልክቷል። ነገስታትና ለማኞች በበረሃው አሸዋ ላይ ሲጓዙ ተመልክቷል። ነፋስ ሰራሾቹ የአሸዋው ጋራዎች ያለማቋረጥ በነፋሱ አማካይነት ይቀያየራሉ፤ አሸዋዎቹ ግን ከህፃንነቱ ጀምሮ የሚያውቃቸው አሸዋዎች ናቸው። ተጓዦቹ በቢጫው አሸዋ ላይ ከሰማያዊ ሰማይ በታች ሰላምንታት ሲጓዙ ቆይተው ለመጀመሪያ ጊዜ አረንጓዴዎቹን ዛፎች ሲያዩ የሚሰማቸውን ደስታ ማየት ያስደስተዋል። እግዚአብሔር በረሃውን የፈጠረው ሰዎች የቴምር ዛፎችን እንዲያደንቁ ይሆናል ብሎ አሰብ።

ይበልጥ ተግባራዊ ጉዳዮች ላይ ለማተኮር ወሰነ። ሲራራው ውስጥ ከምስጢሮቹ ጥቂቶቹን አልኬሚስቱ የሚያስተምረው አንድ ሰው እንዳለ አውቋል። ንግሮቹ ነግረውታል። ሰውየውን እስካሁን አላወቀውም፤ ነገር ግን በልምምድ የሰለጠነት ዓይኖቹ ገና ብቅ ሲል ይለዩታል። አልኬሚስቱ ይሄኛውም እንደ ከዚህ በፊቱ ደቀመዝሙሩ ብቃት ያለው እንዲሆንለት ተመኝ።

እነዚህ ነገሮች ለምን በቃል መስተላለፍ እንዳለባቸው አላውቅም አለ በሃሳቡ። በትክክልም ምስጢርነት ኖሯቸው አይደለም፤ እግዚአብሔር ምስጢራቱን ስሁሉም ፍጡራን በቀላሉ ነው የገለጸላቸው።

ስዚህ እውነታ አንድ ማብራሪያ ብቻ ነው ያለው። ነገሮቹ በዚህ መንገድ መስተላለፍ ያለባቸው ከንጹሁ ሕይወት በመሰራታቸውና እንዲህ ያለው ህይወት ደግሞ በጽሁፍ ወይም በስእል ሊወከል ባለመቻሉ ነው።

ለዎች በተጻፉ ቃላትና በስእሎች ይደነቁና የሁለንታን ቋንቋ በንግተውት ያርፋሉ።

* * *

ብላቴናው የሚያየውን ነገር ማመን አልቻለም። አሲሱ ልክ የጂኦግራፊ መጽሐፍ ላይ እንዳየው በጥቂት ዛፎች የተከበበ ጉድጓድ በመሆን ፋንታ ስፔን ውስጥ ካለ በርካታ ከተሞች ሳይቀር ይተልቃል። ሶስት መቶ ጉድጓዶች፤ ሃምሳ ሺ የቴምር ዛፎች እና ቁጥር ስፍር የሌላቸው ባለቀለም ድንኳኖች አሉት።

"አንድ ሺ አንድ ሌሊትን ይመስላል" አለ እንግሊዙ፤ አልኬሚስቱን ለማግኘት እየተቅበጠበጠ።

እንሰሳቱንና መጤዎቹን ለዎች ለማየት በጓጉ ሕጻናት ተከበበ። የአሲሱ ወንዶች ስለጦርነቱ መስማት ፈለጉ፤ ሴቶቹ ደግሞ ነጋዴዎቹ ያመጧቸውን አልባሳትና የክበሩ ድንጋዮች ለመውሰድ ተሻመ። የበረሃው ፀጥታ የሩቅ ሀልም ሆኗል፤ የሲራራው ተጓገሮች ያለማቋረጥ እየተሰላሰሉና እየተጫጫሁ

ያወራሱ - ልክ የሆነ መንፈሳዊ ዓለም ውስጥ ቆይተው አሁን ሰዎች ወዳሉበት ዓለም የተመለሱ ይመስላሉ። አሁን መንፈሳቸው አርፏል፤ እነሱም ተደስተዋል።

በረሃው ውስጥ በጣም ከፍተኛ ጥንቃቄዎችን ያደርጉ ነበር፤ አሲሶች ግን፤ ግመል ነጂው ለብላቴናው እንዳስረዳው፤ ምን ጊዜም ነፃ ቀጣናዎች ተደርገው ይወሰዳሉ፤ ምክንያቱም ብዙሃኑ ነዋሪዎቻቸው ሴቶችና ህፃናት ናቸው። በረሃው ውስጥ አሲሶች ሞልተዋል፤ የጎሳ ጦረኞች ግን በረሃ በረሃውን እየተፋለሙ አሲሶቹን የመንገደኞች መጠለያ አድርገው ይተዋቸዋል።

ትንሽ ቢቸገርም የሲራራው መሪ ተጓገሮችን አንድ ላይ ሰብስቦ መመሪያዎቹን ሰጣቸው። ቡድኑ በጎሳዎቹ መካከል የተነሳው ግጭት እስኪጠናቀቅ ባለበት ሥፍራ ይቆያል። እንግዶች እንደመሆናቸው መጠን ተጓገሮቹ ከአሲሱ ነዋሪዎች ጋር የመኖሪያ ሥፍራን መጋራት ይኖርባቸዋል፤ ጥሩ ጥሩ ነገርም ይቀርብላቸዋል። የራሱን ወታደሮች ጨምሮ ሁሉም ሰው የያዘውን የጦር መሳሪያ በጎሳው አለቆች ለተመረጡት ሰዎች እንዲያስረክብ ጠየቀ።

"እነኚህ የጦርነት ደንቦች ናቸው" መሪው አስረዳ።

"አሲሶች ለሰራዊቶች መጠለያ አይሆኑም።"

የእንግሊዙ ከቦርሳው ውስጥ ሪፑብሊክ አውጥቶ ማስረከብ ብላቴናውን አስገረመው።

"ሪፑብሊክ ምን ያደርግልሃል?" ጠየቀው።

“ለዎችን እንዳምናቸው ይረዳኛል” እንግሊዙ መለሰ።

በመሐል ብላቴናው ስለ ድብቅ ሃብቱ አሰላሰለ። ህልሙን እውን ለማድረግ በተቃረበበት መጠን ነገሮች ይበልጥ አስቸጋሪ እየሆኑበት ይመጣሉ። አረጋዊው ንጉስ “የጀማሪ አድል” ያሉት ነገር መስራት ያቆመ ይመስላል። ሕልሙን እውን ለማድረግ ሲተጋ ጽናቱንና ወኔውን የሚፈትኑ ሁኔታዎች ያለማቋረጥ አጋጥመውታል። ስለዚህ ችሎልም ትእግስት የለሽም መሆን አይችልም። እንዲሁ ወደፊት ቢጓዝ እግዚአብሔር በመንገዱ ላይ የተወለትን ንግሮችና ምልክቶች ማየት አይችልም።

እግዚአብሔር በመንገዱ ላይ አስቀምጧቸዋል። ይሄ ሃሳቡ ራሱን አስደነቀው። እስከዚያ ቅጽበት ድረስ ንግሮች የዚህ ዓለም ጣጣዎች ይመስሉት ነበር። ልክ እንደመብላት ወይም እንደመተኛት፣ ወይም ፍቅርን እንደመሻት ወይም ሥራ እንደማግኘት። እግዚአብሔር ማድረግ የሚገባው፣ ሊጠቁመው የሚጠቀምባቸው ቋንቋዎች ስለመሆናቸው አስቦ አያውቅም።

“ትእግስት የለሽ አትሁን” ለራሱ ደገመለት። “ልክ ግመል ነጂው እንዳለው ነው። የመብያ ጊዜህ ከሆነ ብላ፤ መጓዣ ጊዜህ ከሆነ ደግሞ ተጓዝ።”

በዚያ የመጀመሪያ ቀን እንግሊዙን ጨምሮ ሁሉም ሰው ደክሞ ነበርና ተኛ። ብላቴናው ከጓደኛው ርቆ፣ አምስት የእድሜ እኩዮቹ ያሉበት ድንኳን ውስጥ ተመደበ። በረከኞች በመሆናቸው እሱ ስለ ታላላቅ ከተሞች በሚያወራቸው ታሪኮች ይደነቁ ነበር።

ብላቴናው የበጎች እረኝነት ህይወቱን ተረክላቸው፣ በክሪስታል መደብሩ ውስጥ ያሳለፈውን ጊዜ ሊነግራቸው ሲል እንግሊዙ ወደ ድንኳኑ ገባ።

“ስፈልግህ አረፈድኩ” አለው ብላቴናውን ወደ ውጭ እየመራው።
“አልኬሚስቱ የሚኖርበትን በማፈላለግ እንድትረዳኝ በጣም እፈልጋለሁ።”

በመጀመሪያ በራሳቸው ሊፈልጉት ሞክሩ። አልኬሚስቱ ሊኖርበት ይችላል ብለው የገመቱትን ድንኳን ሁሉ ሲያስሱ ዋሉ።

“ሙሉውን ቀን ልናባክነው እኮ ነው” አለ እንግሊዙ ከብላቴናው ጋር እንደ የውሃ ጉድጓድ አጠገብ ተቀምጦ።

“ሰው መጠየቅ ሳይሻለን አይቀርም” ብላቴናው ሃሳብ አቀረበ። እንግሊዙ እዚህ የመጣባቸውን ምክንያቶች ሌሎች ሰዎች እንዲሰሙበት አልፈለገም ነበር። በመጨረሻ ግን ከእሱ የተሻለ አረብኛ የሚናገረው ብላቴና ሰዎች እንዲጠይቅለት ተስማማ። ብላቴናውም የፍየል ቆዳ ስልቻዋን በውሃ ልትሞላ ወደ ጉድጓድ የመጣችውን ሴት ቀረባት።

“እንደምን ዋልሽ እናቴ። እዚህ ሥፍራ የአልኬሚስቱን መኖሪያ ለማግኘት እየሞከርኩ ነበር።”

ሴትየዋ እንደሱ የሚባል ሰው እንደማታውቅ ነግራው በፍጥነት ከአጠገቡ ሐደች። ከመብረሯ በፊት ግን ጥቁር የለበሱ ሴቶችን ባያናግር እንደሚሻለው መከረችው፤ ምክንያቱም ጥቁር የሚለብሱት ያገቡ ሴቶች ናቸው። እሱም ባህሉን ማክበር አለበት።

እንግሊዙ ተናድዷል። ረጅም ጉዞው በከንቱ የሚቀር መስሎ ታየው። ብላቴናውም አዝናል፤ ጓደኛው አጣፈንታውን እየተከተለ ነው። አንድ ሰው አጣፈንታውን ሲከተል ደግሞ እንዲሳካለት ዓለም ሁሉ ሊያግዘው ይጥራል ነበር ያሉት አረጋጂው ንጉሥ። እሳቸው ሊሳሳቱ አይችሉም።

"እዚህ በራት ስለ አልከሚሰቱኝ ሰዎቹ አላውቅም" አለ ብላቴናው።
"ምናልባትም እዚህም ማንም ሰዎቹ አያውቅ ይሆናል።"

የእንግሊዙ ዓይን በራ። "ልክ ነው! ምናልባት ማንም አልከሚሰቱኝ ምን እንደሆነ አያውቅ ይሆናል! የህዝቡን በሽታዎች የሚፈውስላቸው ማን እንደሆነ ጠይቅልኝ!"

ጥቁር የለበሱ አያሌ ሴቶች ውሃ ፍለጋ ወደ ጉድጓዱ መጥተው ነበር፤ ብላቴናው ግን እንግሊዙ በገፋፋውም አንዳቸውንም አልጠየቃቸውም። እዚያ አንድ ሰው ወደ እነሱ ቀረበ።

"የሰዎችን በሽታ የሚያድነውን ሰው ታውቀዋለህ?" ሲል ብላቴናው ጠየቀው።

"አላህ ነው ከህመማችን የሚፈውሱን" አለ ሰውየው፤ ፀጉረ ልውጦችን መፍራቱ በግልጽ እያስታወቀበት። "ጠንቋዮችን ነው የምትፈልጉት።" ከቅዱስ ቂርሶን የሆኑ ቃላትን አነበበና መንገዱን ቀጠለ።

ሌላ ሰውዬ መጡ። እድሜያቸው ገፋ ያለ ነው፤ ትንሽዬ ባልዲ ይዘዋል። ብላቴናው ጥያቄውን ለእሳቸውም ደገመላቸው።

"እንዲህ ዓይነቱ ሰው ለምን ማግኘት ፈለግህ?" አረቡ መልሰው ጠየቁት።

"ምክንያቱም ይሄ ዓይኛዬ ብዙ ወራት ተጉዞ እዚህ የመጣው ያንን ሰው ለማግኘት ብሎ ነው" አለ ብላቴናው።

"እንደሱ ያለ ሰው እዚህ አሲስ ውስጥ ካለ በጣም ኃያል መሆን አለበት" አሉ ሽማግሌው ጥቂት አሰብ ካደረጉ በኋላ። "የጎሳው አሰቆች እንኳን ሲያገኙት ሲፈልጉ ሲያገኙት አይችሉም። እሱ ሲፈልግ ብቻ ነው የሚገኘው።"

“ጦርነቱ እስኪቆም ጠብቁ። ከዚያም ከሲራራው ጋር ከዚህ ሂዱ። በኦሊሉ ሕይወት ውስጥ ጥልቅ ማለት አትሞክሩ” አሉና ሄዱ።

እንግሊዙ በጣም ተደሰተ። ትክክለኛ አቅጣጫ ላይ ናቸው። በመጨረሻም ጥቁር ያልለበሰች ወጣት መጣች። በትከሻዋ ውሃ መቅጃዋን ተሽክማለች፤ ራሷን ብትከናኑብም ፊቷ አልተሸፈነም። ስለ አልኬሚስቱ ሊጠይቃት ብላቴናው ቀረብ አላት።

በዚህች ቅጽበት ራሱ መንቀሳቀስ ያቆመ መሰለ፤ የሁለንታ ነፍስ ውስጡ ተሰራጨ። ጥቋቁር ዓይኖቿን ሲመለከትና በሳቅና በዝምታ መሐል ያሉትን ከናፍሯን ሲያይ፤ ዓለም ሁሉ ከሚናገረው ቋንቋ ሁሉ በጣም በጣም ወሳኝ የሆነውን ቋንቋ፤ በምድር ላይ ያሉ ሰዎች ሁሉ በልባቸው የሚረዱትን ቋንቋ ተማረ - ፍቅርን። ከሰብአዊ ፍጡራን በእድሜው የሚተልቅ፤ ከበረሃውም ይበልጥ ጥንታዊ የሆነ ነገር። ልክ በብላቴናውና በልጅቱ ዓይኖች መሐል እንደሆነው፤ ሁለት ጥንድ አይኖች ሲገናኙ አንድ ዓይነት ኃይል የሚረጭ። ፈገግ አለች፤ ይሄ ደግሞ በእርግጠኝነት ንግር ነው - ላይታወቀው እድሜውን ሙሉ ሲጠብቀው የኖረው ንግር። ከበጎቹና መጻሕፍቱ ውስጥ፤ ከሪስታል መደብሩ ውስጥና በበረሃው ጸጥታ ውስጥ ሲፈልገው የኖረው ንግር።

ንፁህ የዓለም ቋንቋ ነው። ማብራሪያ አያሻውም፤ ዓለሙ በማያቋርጥ ጊዜ ለመጓዙ ምንም ማብራሪያ እንደማያሻው ሁላ። በዚያች ቅጽበት ብላቴናው የተሰማው በእርሱ ሕይወት ውስጥ ልትኖር ከምትችለው ብቸኛ ሴት ጋር መሆኑ ነው፤ እሷም ያለምንም የቃላት ልውውጥ ይሄው ሁኔታ ታውቋታል።

ፍቅር ሊይዘው እንደሚገባና ከሴቷ ጋር ለመጣመር ከመወሰኑ በፊት ግን ሊያጠናት እንደሚገባ በወላጆቹ ተነግሮታል። ሆኖም እንደዚህ የሚያስቡ

ለዎች የሁለንታን ቋንቋ ተረድተውት አያውቁ ይሆናል። ምክንያቱም ያንን ቋንቋ ስታውቅ በረሃም ውስጥ ይሁን የሆነ ትልቅ ከተማ ውስጥ የሆነች ሴት አንተን እንደምትጠብቅህ መረዳት ቀላል ይሆንልሃል። እናንተ ሁለት ሰዎች ስትገናኙና ዓይኖቻችሁ ሲገጣጠሙ ትናንትና ነገ አላስፈላጊ ይሆናሉ። ያቺ ቅጽበት፣ እንዲሁም ከጸሐይ በታች ያለ ነገር ሁሉ በአንድ እጅ ስለመጻፉ የማይታመን እርግጠኝነት ብቻ ይቀራሉ። ያ እጅ ፍቅርን የሚቀሰቅሰውና በምድር ላለው ሰው ሁሉ መንትያ ነፍስ የሚፈጥርለት እጅ ነው። ከዚህ ፍቅር ውጭ የሰው ልጅ ህልሞች ትርጉም የላቸውም።

መክቱብ፣ ሲል አሰበ ብላቴናው።

እንግሊዙ ብላቴናውን ወዘወዘው፣ “ጠይቃት እንጂ!”

ብላቴናው ኮረዳዋን ይበልጥ ቀረብ አላት፤ ፈገግ ስትል እሱም ፈገግ አለላት።

“ማነው ስምሽ?” ጠየቃት

“ፋጡማ” አለች ኮረዳዋ ዓይኖቿን እያሸሸች።

“በእኔም አገር አንዳንድ ሴቶች የሚጠሩበት ስም ነው።”

“የነቢያችን ሴት ልጅ ስም ነው” አለች ፋጡማ። “ወራሪዎቹ ስሙን በየደረሱት ያደርሱታል።” ይህች ቆንጆ ኮረዳ ስለወራሪዎቹ በኩራት ተናገረች።

እንግሊዙ ሲጎተጉተው ብላቴናው የሰዎችን በሽታ ስለሚፈውሰው ጠየቃት።

“እሱማ የዓለምን ምስጢራት ጠንቅቆ የሚያውቀው ሰው ነው” አለች።

“ከበረሃው ጂኒዎች ጋር ይገኛል።”

ጂኒዎች ደግ እና ክፉ መናፍስት ናቸው። ልጅቷ ያ አስገራሚ ሰውዬ የሚኖርበትን የደቡብ አቅጣጫ ጠቆመቻቸው። ከዚያም ውሃዋን ቀድታ ሂደች።

እንግሊዙም የለም፤ አልኬሚስቱን ፍለጋ ሔዷል። ልጁ ግን አንድ ቀን ሌቫንተር የዚህችን ሴት ሽቶ ይዞለት መጥቶ እንደ ነበረ እያስታወሰና መኖሯን እንኳን ሳያውቅ በፊት እንደወደዳት እያሰበ ከውሃው ጉድጓድ አጠገብ ለረጅም ሰዓት ተቀመጠ። ለአሷ ያለው ፍቅር በምድር ያለውን አዱኛ ሁሉ ለማግኘት እንደሚያስችለው አውቋል።

በማግስቱ ኮረዳዋን መልሶ እንደሚያገኛት ተስፋ አድርጎ ወደ ውሃው ጉድጓድ ሄደ። የሚደንቀው ነገር እንግሊዙንም እዚያው ሥፍራ በረሃውን ሲመለከት አገኘው።

"ሙሉውን ከሰዓት በኋላና ምሽቱን ጠበቅሁት" አለ። "ከምሽቱ የመጀመሪያዎቹ ከዋክብት ጋር ብቅ አለ። ምን እየፈለግሁ እንደሆነ ነገርኩት፤ እሱም እርሳስን ወደ ወርቅ ለውጭ አውቅ እንደሆነ ጠየቀኝ። ልማር የመጣሁት ይህንን እንደሆነ ነገርኩት።

"መሞከር አለብህ አለኝ። ይሄንኑ ብቻ ነው ያለኝ፡- 'ሂድና ሞክር።'"

ብላቴናው ምንም አልተናገረም። ምስኪኑ እንግሊዝ ይህን ሁሉ መንገድ የተጓዘው ብዙ ጊዜ የሰራውን ነገር፤ ደግሞ እንዲሰራው ሊነገረው ብቻ ነው።

"ታዲያ ሞክረዋል" አለው እንግሊዙን።

"የማደርገው እንደሰኘው ነው። አሁኑኑ እጅምረዋለሁ።"

እንግሊዙ ሄደ፤ ፋጡማ መጥታ ውሃዋን በመቅጃዋ ሞላች።

"አንድ ነገር ልነግርሽ ነው የመጣሁት" አለ ብላቴናው። "ሚስቴ እንድትሆኚ እፈልጋለሁ። እወድሻለሁ።"

ኮረዳዋ ውሃ መቅጃዋን ጣለችው፤ ውሃውም ተደፋ።

"እዚሁ በየቀኑ እየመጣሁ እጠብቅሻለሁ። በረሃውን አቋርጬ የመጣሁት ፒራሚዶች አቅራቢያ ያለ ሃብት ፍለጋ ነው፤ እናም ለኔ ጦርነቱ እርግማን መስሎኝ ነበር። አሁን ግን ምርቃት ሆኖልኛል፤ ምክንያቱም ወደ አንቺ አምጥቶልኛል።"

"ጦርነቱ የሆነ ጊዜ ማብቃቱ አይቀርም" አለች ኮረዳዋ። ብላቴናው በዙሪያው ያሉትን የቴምር ዛፎች ተመለከተ። የበጎች እረኛ እንደነበረና አሁንም ተመልሶ እረኛ መሆን እንደሚችል ለራሱ ነገረው። ፋጡማ እሱ ከሚፈልገው ሃብት ትበልጣለች።

"የጎሳው ወንዶች ሁሉም ሐብት ፍለጋ እንደተጓዙ ናቸው" አለች ኮረዳዋ፤ ልክ የሚያስበውን እንደገመተች ሁሉ። "ሴቶቼም በእነዚህ የጎሳው ወንዶች ኩራት ይሰማቸዋል።"

ውሃውን መልሳ ሞላችና ሄደች።

ልጁ በየቀኑ ፋጡማን ለማግኘት ወደ ጉድጓዱ ይሄዳል። ስለ እረኝነት ህይወቱ፤ ስለ ንጉሱ እንዲሁም ስለ ክሪስታል መደብሩ አውርቶላታል። ጓደኞቹም ሆነዋል፤ ደግሞም ከእሷ ጋር ከሚያሳልፋት አስራ አምስት ደቂቃ ውጭ ያለው ጊዜ የማይመሽ የማይነጋ እስኪመስለው ድረስ

ይረዝምበታል። በኦሲሱ ለአንድ ወር ያህል እንደቆዩ የሲራራው መሪ አብረውት የተጓዙትን ሁሉ ስብሰባ ጠራቸው።

"ጦርነቱ መቼ እንደሚያበቃ ስለማናውቅ ጉዟችንን መቀጠል አንችልም" አለ። "ፍልሚያዎቹ ረጅም ጊዜ፣ ምናልባትም ዓመታትን ሊወስዱ ይችላሉ። በሁለቱም ወገን ኃያል ጦሮች ናቸው ያሉት፤ ድሉ ለሁለቱም ወሳኝ ነው። የክፉ እና የደግ ጦርነት አይደለም። ለሃይል ሚዛን ሲሉ ሁለት ኃይሎች የሚፋለሙበት ጦርነት ነው፤ እንዲህ ያለው ጦርነት ከተጀመረ ከሌላው ዓይነት ጦርነት የረዘመ ጊዜ ይወስዳል - ምክንያቱም አላህ በሁለቱም ወገን አለ።"

ለዎቹ ወደ የመኖሪያቸው ሲመለሱ ብላቴናው ግን ፋጡማን ሊያገኛት ሄደ። ስለጠዋቱ ስብሰባ ነገራት። "እንደምታፈቅረኝ ነገርክኝ። ከዚያም ስለ ሁለንታዊ ቋንቋና ስለየሁለንታ ነፍስ አስተማርክኝ። በዚያም ምክንያት የማንነትህ አንድ አካል ሆኛለሁ።"

ብላቴናው የድምጹን ስልትና ቃና አዳመጠና በቴምሮቹ መሐል ከሚነፍሰው ነፋስ ድምጽ ይበልጥ እንደሚያምር አሰበ።

"እዚሁ ሆኜ ለረጅም ጊዜ ስጠብቅህ ነበር። ትናንቱን፣ ባህሌን፣ የበረሃው ወንዶች ከሴቶች የሚጠብቁትን ምግባር ዘንግቼያለሁ። ከህፃንነቴ ጀምሮ በረሃው የሆነ ድንቅ ስጦታ እንደሚያመጣልኝ አልም ነበር። አሁን ስጦታዬ መጥቷል፤ አንተው ነህ ስጦታዬ።"

ብላቴናው እጁን ሊይዛት አማረው። የፋጡማ እጆች ግን የጆጉን መያዣ ይዘዋል።

“ስለ ህልሞችህ፣ ስለ አረጋገደው ንጉሥ፣ ስለ ድብቅ አዳኛህም ነግረኸኛል። ስለ ንግሮችም ነግረኸኛል። ስለዚህ አሁን ምንም አልፈራም፤ ምክንያቱም እነዚያ ንግሮች ናቸው አንተን ወደ እኔ ያመጡህ። እኔም የህልምህ፣ አንተ እንደምትለው የእጣፈንታህ አንድ አካል ሆኛለሁ።

“ስለዚህም ወደ ግብህ መቀጠልህን ነው የምፈልገው። ጦርነቱ እስከሚቆም እጠብቃለሁ ካልክ፣ ጠብቅ። ከዚያ በፊት መሄድ ካለብህ ግን ህልምህን ፍለጋ ሂድ። የአሸዋው ቁልሎች በነፋሱ ቢለዋወጡም፣ በረሃው ግን ፈጽሞ አይለወጥም። አንዳችን ላንዳችን ያለን ፍቅርም እንዲሁ ነው የሚሆነው።

“መከቱብ” አለች። “እውነትም የህልምህ ክፋይ ከሆንኩ፣ አንድ ቀን ወደ እኔ ትመለሳለህ።”

ብላቴናው ያን ቀን ከእሷ ሲለይ አዝኖ ነበር። የሚያውቃቸውን ባለትዳር አረኞች አስታወሰ። ራቅ ወዳለ መስክ ሊሄዱ ሲሉ ሁሉም ሚስቶቻቸውን ማሳመን ይችገሩ ነበር። ፍቅር ከሚያፈቅሯቸው ሰዎች ጋር እንዲቆዩ ይጠይቃቸዋል።

በቀጣዩ ቀን ይህንን ሰፋጡማ ነገራት።

“በረሃው ወንዶቻችንን ወስዶብናል፤ ደግሞም ሁሉም አይመለሱም” አለችው። “ያንን እናውቃለን፤ ለምደነዋልም። እነዚያ በወጡበት የሚቀሩት ደመናቱን፣ በየሰርንጉጡ የሚደበቁትን እንሰላት፤ ከክርስምድር የሚፈልቀውን ውሃ ይሆናሉ። የሁሉም ነገር ክፋዮች ይሆናሉ፤... የሁለንታ ነጭ ይሆናሉ።

“እንዳንዶቹ ይመለሳሉ። እናም ሌሎችም ሴቶች ይደሰታሉ፤ ምክንያቱም ባሉቻቸው አንድ ቀን እንደሚመለሱላቸው ያምናሉ። እነዚህን ሴቶች እያየሁ

እቀናባቸው ነበር። አሁን ደግሞ እኔ ራሴም ከሚጠብቁት ሴቶች አንዷ እሆናለሁ።”

“እኔ የበረሃ ሴት ነኝ፤ በዚህም እኮራለሁ። ባሌ የአሸዋውን ቁልሎች እንደሚለዋውጠው ነፋስ በነፃነት እንዲሟሟልኝ እፈልጋለሁ። ማድረግ ካለብኝ ደግሞ የደመናቱ፣ የእንስሳቱና የበረሃው ውሃ አካል መሆኑንም እቀበላለሁ።”

ብላቴናው እንግሊዙን ፍለጋ ሐደ። ስለ ፋጡማ ሊነገረው ፈልጓል። እንግሊዙ የሚኖርበት ድንኳን ደጃፍ ላይ የራሱን ብረት ማቅለጫ መስራቱን ሲያይ ተደነቀ። ማቅለጫው በማገዶ እንጨት የሚሰራ አናቱ ላይ ብርሃን አስተላላፊ ጠርመሽ ነገር ያለው ያልተለመደ ዓይነት ማቅለጫ ነው። በረሃው ላይ ያተኮሩት የእንግሊዙ ዓይኖች መጽሐፍ ሲያነብ ከሆኑት በላይ እጅግ ደምቀው ነበረ።

“ይሄ የሥራው የመጀመሪያ ደረጃ ነው” አለ። “ዲኚውን ለይቼ ማውጣት አለብኝ። ለዚህ ደግሞ ‘አይሳካልኝ ይሆን’ የሚል ስጋት ሊኖረኝ አይገባም። ዓቢዩን ሥራ ከመሞከር ቀድሞውኑም ያገደኝ ባይሳካልኝስ የሚለው ስጋቴ ነበር። አሁን ከአሥር ዓመት በፊት ላደርገው እችል የነበረውን ነገር እየጀመርኩ ነው። ሆኖም ሌላ ሃያ ዓመት ባለመቆየቴ ደስ ብሎኛል።”

እሳቱን ማገዶ መመገቡን ቀጠለ፤ ብላቴናውም ጀንበር እየጠለቀች የበረሃው ሰማይ ሐምራዊ እስኪሆን ድረስ እዚያው ቆየ። የበረሃው ዝምታ ለጥያቄዎቹ ምላሽ ይሰጠው እንደሆነ ለማወቅ ወደ በረሃው የመጓዝ ግፊት ተሰማው።

የኦሲሱን የቴምር ዛፎች ከአይታው ሳያርቅ ዞር ዞር አለ። ነፋሱን አዳመጠው፤ እግሩ ሥር ያሉትም ድንጋዮች ተሰሙት። በየቦታው ሼሎችን

አገኘና በረሃው ጥንት ባህር እንደነበረ አስተዋለ። አንድ ድንጋይ ላይ ተቀምጦ ማሰላሰል ጀመረ። የፍቅርን እሳቤ ከባለቤትነት እሳቤ ለይቶ ለማሰብ ሞክረ፤ ሆኖም ሁለቱን ማለያየት ሳይሳካለት ቀረ። ፋጡማ ግን የበረሃ ሴት በመሆኗ፤ ሁኔታውን ይገነዘብ ዘንድ የሚረዳው ነገር ካለ፤ ያ ነገር በረሃው ነው።

ተቀምጦ እያለበ ሳለ ከበላዩ እንቅስቃሴ መኖሩ ተሰማው። ቀና ሲል ጭልፊቶች በጣም ከፍ ብለው ሲበሩ ተመለከተ።

ጭልፊቶች የንፋሱን አቅጣጫ ሲከተሉ አያቸው። በረሃቸው ሥርዓት ያለው ባይመስልም ብላቴናው ላይ የሆነ ስሜት አሳድሮበታል። ምን ማለት እንደሆነ ብቻ ነው ያልገባው። ሊያነበው አየጣረ የአእዋፉን እንቅስቃሴ ተከታተለ። ምናልባትም እነዚህ የበረሃ አእዋፍ ፍቅር ያለ ባለቤትነት ምን ማለት እንደሆነ ያስረዱት ይሆናል።

እንቅልፍ እንቅልፍ አለው። በልቡ ነቅቶ የመቆየትም፣ የመተኛትም ፍላጎት አደሩበት። “የሁለንታን ቋንቋ እየተማርኩ ነው፤ ደግሞም በዓለም ያለ ነገር ሁሉ ትርጉም እየሰጠኝ ነው፤... የጭልፊቶች በረሃ እንኳን ሳይቀር” አለ ለራሱ። በዚህም መንፈሱ፤ ፍቅር ውስጥ መግባቱ በራሱ አስደሰተው። ፍቅር ሲይዝህ ነገሮች የበለጠ ትርጉም እየሰጡህ ይመጣሉ ብሎም አሰበ።

በድንገት፤ ከጭልፊቶቹ አንዱ በፈጣን እንቅስቃሴ ሌላኛውን ጭልፊት ያጠቃው ጀመር። በዚህ ጊዜ ብላቴናው የሆነ ቅጽበታዊ ትእይንት ተገለጠለት። የሆነ ጦር ሰራዊት፤ የተመዘዙ ጎራዴዎች፤ ወደ ኦሲሱ የሚጋልብ ሰራዊት። ራዕዩ በፍጥነት ቢጠፋም አንቀጥቅጦታል። ሰዎች ስለ ሚራሽሮ ሲያወሩ ለምታል፤ እሱ ራሱም ታይቶት ያውቃል። አብዝተው

የሚፈልጉት ነገር ሳይሆን የሆነ መስሎ በበረሃው አሸዋ ላይ እንደማየት ያለ ነገር ነው። ሆኖም ብላቴናው አንድ ጦር ኦሊሱን እንዲወረው ምንም አይነት ፍላጎት በልቡ እንዳልነበረ እርግጠኛ ነው።

ራእዩን ለመርሳትና ወደ ተመስጦው ለመመለስ ሞክረ። መልሶ በበረሃው ሐምራዊ ጥላና በአለቶቹ ላይ ለማተኮር ሞክረ። ነገር ግን ይህን ከማድረግ የሚከለክለው ነገር ልቡ ውስጥ አለ።

"ምንጊዜም ንግሮቹን ተከተል" ብለውታል አረጋዊው ንጉሥ። ብላቴናው በራእዩ የታየውን አስታወሰ፤ ነገርየው በትክክልም ሊከሰት እንደሆነ ተረዳ።

ተነሳና ወደ ቴምር ዛፎቹ መመለስ ጀመረ። አሁንም የራሱን ጉዳዮች በተመለከተ የተለያዩ ልሳኖችን አሰላሰለ፡- ይሄኔ በረሃው አደጋ የለበትም፤ ኦሊሱ ነው አደገኛ ሥፍራ መሆን የጀመረው።

ግመል ነጂው ከአንድ የዘንባባ ዛፍ ሥር ተቀምጧል። "የሆነ ጦር እየመጣ ነው" አለው ብላቴናው። "ራእይ ታይቶኛል።"

"በረሃው የሰውን ሁሉ ልብ በራእይዎቹ ይሞላዋል" ግመል ነጂው መለሰ።

ብላቴው ግን ስለጭልፊቶቹና ድንገት ከሁለንታ ነፍስ ጋር መገናኘቱ እንደተሰማው ነገረው።

ግመል ነጂው ብላቴናው ምን እያለው እንደሆነ ገባው። በገጸ ምድር ላይ ያለ ማንኛውም ነገር የሁሉንም ነገሮች ታሪክ መግለጥ እንደሚችል ያውቃል። አንድ ሰው መዳፍ ሊያነብ ይችላል፤ ካርታ ማየት፤ ወይም የወፎችን በረራ ሊያጤን ይችላል... የሚያየው ነገር ምንም ይሁን ምን፤ አንድ ሰው ከዚያች

ቅጽበት ገጠመኝ ጋር የሚያገናኘው መሥመር ሊኖረው ይችላል። በርግጥ የሚታዩት ነገሮች አይደሉም ምንም ነገር የሚገልጡት፤ ምን እየተፈጸመ እንዳለ የሚያዩት ሰዎች ናቸው ወደ ሁለንታ ነፍስ መዝለቅ የሚያስችል መንገድ የሚያገኙት።

በረሃው በሁለንታ ነፍስ ውስጥ መግባት በመቻላቸው ላይ ኑሯቸው በተመሰረተ ሰዎች የተሞላ ነው። አዋቂዎች ይባላሉ፤ በሴቶችና በአዛውንቶች ዘንድ ይፈራሉ። ወንዶችም እነሱን ከማማከር ይቆጠባሉ፤ ምክንያቱም እንደምትሞት ተነግሮህ ውጊያ ገብተህ በብቃት ልትፋለም አትችልም።

የጎሳው ወንዶች ውጤቱን ሳያውቁ ፍልሚያውን መቅመስን ይመርጣሉ፤ ነገማ በአላህ ተጽፏል፤ እሱ የጻፈው ደግሞ ምን ጊዜም ለበጎ ነው። ስለዚህም እነዚህ ሰዎች ዛሬን ብቻ ነው የሚኖሩት፤ ምክንያቱም ዛሬ ራሱ በአስደናቂ ነገሮች የተሞላ ነው። ግመል ነጂው ተዋጊ አይደለም፤ ስለዚህ አዋቂዎቹን አማክሮ ያውቃል። አብዛኞቹ የነገሩት ልክ ነው፤ አንዳንዶቹ ግን ይሳሳታሉ። እናም አንድ ቀን በጣም የሚፈሩትና ከሁሉም ሽምገል የሚሉት አዋቂ ግመል ነጂውን ስለነገ ለማወቅ ለምን እንደፈለገ ጠየቁት።

"እ... አንዳንድ ነገሮችን ማድረግ እንድችል" አላቸው። "እንዲሆኑብኝ የማልፈልጋቸውን ነገሮች መስወጥ እንድችል ብዬ ነው።"

"የነገህ ገጽታዎች ላይሆኑ ነዋ" አሉት አዋቂው።

"ምናልባትም ነገዬን ማወቅ የፈለግሁት ለሚመጣብኝ ነገር ራሴን ለማዘጋጀት ብዬ ይሆናል።"

"በጎ በጎ ነገሮች ቢመጡ አስደሳች መደነቅን ይሰጡሃል። ክፉ ነገሮች ቢኖሩና ቀድመህ ብታውቃቸው፤ ከመከሰታቸው በፊት በጣም ትሰቃያለህ።"

"ስለ ወደፊቱ ማወቅ የምፈልገው ሰው ስለሆንኩ ነው" አላቸው ግመል ነጂው። "ሁሉም ሰው ሁሉም የሚኖረው በነገው ላይ ተመስርቶ ነው።"

አዋቂው ጠጠር በመጣል አወዳደቃቸውን በማየት መተንበይን ነው የተካነት። ያን ቀን ግን አልተነበዩም። ጠጠሮቹን በጨርቅ ጠቅልለው ቦርሳቸው ውስጥ አስቀመጧቸው።

"የምተዳደረው ለሰዎች ወደፊት የሚያጋጥማቸውን በመንገር ነው" አሉት። "የጠጠሮችን ጥበብ፤ በእነሱም አማካይነት ሁሉ ነገር ወደ ተጻፈበት ሥፍራ እንዴት እንደምገባ አውቃለሁ። እነዚያም የትናንቱን ማንበብ፤ የተረሳውን ማወቅና አሁን ያሉትን ንግሮችን መረዳት እችላለሁ።"

"ሰዎች ሲጠይቁኝ ነገን አላነብላቸውም፤ ነገን እገምትላቸዋለሁ እንጂ። ነገ የአምላክ ነው፤ በሚያስደንቅ ሁኔታ ውስጥ የሚገልጠውም እሱው ብቻ ነው። ነገን እንዴት እገምታለሁ? በዛሬ ንግሮች ላይ ተመስርቼ። ምስጢሩ ያለው ዛሬ ውስጥ ነው። ዛሬን ልብ ካልከው እሱው ላይ ልትሻሻል ትችላለህ። ዛሬህን ካሻሻልከው ደግሞ ነገህም የተሻለ ይሆናል። የወደፊቱን እርሳውና እያንዳንዱን ቀን በአላህ አስተምህሮት እየተመራህ፤ ለልጆቹ ባለው ፍቅርም እየተማመንህ ኑር። እያንዳንዱ ቀን በራሱ ዘላለማዊነትን ይዞልህ ይመጣል።"

ግመል ነጂው አላህ የወደፊቱን ያይ ዘንድ የሚፈቅድለት በምን ዓይነት ሁኔታዎች ውስጥ እንደሆነ ጠየቃቸው።

“እሱው ራሱ ሲገልጠው። እግዚአብሔር ደግሞ ነገን የሚገልጠው ከሰንት ጊዜ አንዴ ነው። የሚገልጠውም ስለ አንድ ምክንያት ብቻ ነው። ይለወጥ ዘንድ የሚቻለው ነገ ብቻ በመሆኑ ነው።”

እግዚአብሔር ለብላቴናው ነገን በክፊል አሳይቶታል፤ ብሉ አሰበ ግመል ነጂው። መሳሪያው ይሆነው ዘንድ ብላቴናውን ለምን መረጠው?

“ሂድና የጎሳውን መሪዎች አናግራቸው” አለው ግመል ነጂው። “እየተቃረቡ ስላሉት ሰራዊቶች ንገራቸው።”

“ይስቁብኛል።”

“እነሱ በረከኞች ናቸው፤ በረከኞች ደግሞ ንግሮችን እንዴት ማየት እንዳለባቸው ያውቃሉ።”

“እንግዲያውስ እስካሁን አውቀውት ይሆናል።”

“በዚህ ሰዓት እሱ አያሳስባቸውም። አላህ ያውቁት ዘንድ የፈለገውን ነገር ማወቅ ካለባቸው የሆነ ሰው እንደሚነግራቸው ያምናሉ። ከዚህ በፊት ብዙ ጊዜ እንዲሁ ሆኗል። አሁን ግን ያ ሰው አንተ ነህ።”

ልጁ ስለ ፋጡማ አሰበ። የጎሳዎቹን መሪዎች ለማግኘት ሊሄድም ወሰነ።

* * *

ብላቴናው በኦሲሱ መካከለኛ ሥፍራ ላይ ከተተከለ አንድ ትልቅ ነጭ ድንኳን ፊት ለፊት የቆመውን ዘብ ቀረበው።

“የጎሳ መሪዎቹን ማናገር እፈልጋለሁ። ከበረሃው ንግሮችን ይገር መጥቻለሁ።”

ምንም ሳይመልስለት ዘቡ ወደ ውስጥ ገብቶ ጥቂት ቆየ። ሲወጣ ነጭ ወርቃማ ልብስ ከለበሰ ወጣት አረብ ጋር ተመለሰ። ብላቴናው ያየውን ነገር ለወጣቱ ሲነግረው ወጣቱ ጠብቅ ብሎት ድንኳኑ ውስጥ ገብቶ ጠፋ።

መሸ፣ የሚጣሉ ሰዎችና ነጋዴዎች ስብስብ ስብስብ እያሉ ወደ ድንኳኑ ይገባሉ፤ ይወጣሉ። እደጅ እየነደዱ የነበሩት እሳቶች አንድ በአንድ ጠፉ፤ አሊሉም የበረሃው ዓይነት ጽጥታ ነገሰበት። በታላቁ ድንኳን ውስጥ የነበሩት መብራቶች ብቻ እንደበሩ ቀሩ። በዚህ ሁሉ ጊዜ ብላቴናው ስለ ፋጡማ እያሰበ ነበር፤ ለመጨረሻ ጊዜ የተነጋገሩት ነገር እስካሁንም አልገባውም።

በመጨረሻ፣ ከስንት ሰዓታት በኋላ ዘቡ እንዲገባ ፈቀደለት። ብላቴናው ውስጥ በሚያየው ነገር ተደነቀ። በዚህ ጭልጥ ያለ በረሃ መሃል እንዲህ አይነት ድንኳን ይኖራል ብሎ ፈጽሞ አስቦ አያውቅም። ወለሉ እስከዛሬ ከረገጣቸው ምንጣፎች ሁሉ ይበልጥ ውብ በሆኑ ምንጣፎች ተሸፍኗል፤ በድንኳኑ አናት በኩል በሻማ አማካይነት የበሩ የወርቅ አምቶች ተሰቅለዋል። የጎሳ መሪዎቹ በድንኳኑ ጓዳ በጥልፍ ካጌጡ የሐር ፍራሾች ላይ በግማሽ ክብ ቅርጽ ጋደም ጋደም ብለዋል። አሽከሮቹ በብር ትሪዎች ላይ ጣፋጮችና ሻይ ሞልተው ሽርጉድ ይላሉ። ሌሎቹ ይተጋሉ። የክፍሉ አየር በጭሳጭስ ጣፋጭ መዓዛ ታውዷል።

የጎሳ መሪዎቹ ስምንት ናቸው፤ ብላቴናው ግን ወሳኙ የትኛው እንደሆነ ማወቅ ችሏል። ነጭና ወርቃማ ልብስ የለበሰ አረብ ከግማሽ ክቡ መሐል ተቀምጧል። ከጎኑ ቅድም ብላቴናውን ያነጋገረው ወጣት አረብ አለ።

"ስለ ንግሮች የሚናገረው ፀጉረ ልውጥ ማነው?" ብሎ ጠየቀ፤ አንደኛው የጎሳ መሪ ብላቴናውን እያየ።

"እኔ ነኝ" መለሰለት ብላቴናው። ያየውንም ተናገረ።

"በረሃው እኛ ለስንት ትውልድ እዚህ መኖራችንን እያወቀ ለምን ሲል ነው እንዲህ ያሉ ነገሮችን ለጸጉረ ልውጥ የሚገልጠው?" አለ ሌላኛው።

"ምክንያቱም የእኔ ዓይኖች ከበረሃው ጋር አልተላመዱም" አለ ብላቴናው። "ከበረሃው ጋር የተላመዱ ዓይኖች ላያዩዋቸው የሚችሉ ነገሮችን ማየት እችላለሁ።"

'በዚያ ላይ ደግሞ ስለ የሁለንታ ነፍስ አውቃለሁ' ሲል አሰበ ለራሱ።

"ኦሲሱ ገለልተኛ መሬት ነው። ስለዚህ ኦሲስን የሚያጠቃ የለም" ሶስተኛው ተናገረ።

"እኔ ያየሁትን ልነግራችሁ ብቻ ነው የምችለው። ልታምኑኝ ካልፈለጋችሁ፤ ይህን ጉዳይ በተመለከተ ምንም ማድረግ አይኖርባችሁም።"

ሰዎቹ የሞቀ ክርክር ውስጥ ገቡ። የሚያወሩት ብላቴናው በማይገባው የአረብኛ ዘዬ ነበር። ሊወጣ ሲል ግን ዘቡ እንዲቆይ ነገረው። ብላቴናው ፍርሃት ገባው፤ ንግሮቹ የሆነ ችግር መኖሩን ነግረውታል። በረሃው ውስጥ ስላየው ነገር ለግመል ነጂው ማውራቱ ቆጩው።

በድንገት መሐል ላይ ያሉ ሽምገል ያሉ ሰው ፈገግ አሉ፤ ይሄኔ ብላቴናው በጥቂቱ እፎይታ ተሰማው። ሰውየው በክርክሩ አልተሳተፉም፤ እውነቱን

ለመናገር አንዲትም ቃል አልተናገሩም ነበር። ነገር ግን ብላቴናው የሁለንታ ቋንቋ ይገባው ጀምሯል፤ በድንኳኑ ውስጥ የተሰራጨው የሰላም መንፈስ ይሰማዋል። አሁን መምጣቱ ልክ መሆኑ ገባው።

ውይይታቸው አበቃ። የጎሳ መሪዎቹ የሽማግሌውን ንግግር ሲያዳምጡ ለጥቂት ደቂቃዎች ጸጥ አሉ። ከዚያ ሽማግሌው ወደ ብላቴናው ዞሩ፡- በዚህ ግዜ ግን ፊታቸው ላይ የሚነበበው ቅዝብ ቅዝቅዝ ያለ ስሜት ሆነ።

"ከሁለት ሺህ ዓመታት በፊት፤ በአንድ ሩቅ አገር፤ አንድ በህልም የሚያምን ሰው ወደ ጭለማ እስር ቤት ተጣለ፤ በኋላም በባርነት ተሸጠ" አሉ ሽማግሌው ልጁ በሚገባው ዘዩ። "የእኛ ነጋዴዎች ያንን ሰው ገዙትና ወደ ግብጽ አመጡት። በህልሞች የሚያምን ሁሉ ህልሞቹን መፍታትም እንደሚችል ሁላችንም እናውቃለን።"

ሽማግሌው ቀጠለ፤ "ፈርኦን ከሲታና ወፋፍራም ስለነበሩ ላሞች ሲያልም፤ ይሄ ያልከት ሰው ግብጽን ከረሃብ ታደጋት። ስሙ ዮሴፍ ይባላል። እርሱም እንዳንተ በባእድ ምድር ላይ የተገኘ ባእድ ነበር፤ እድሜውም ያንተን ያህል ሳይሆን አይቀርም።"

ንግግራቸውን ገቱ፤ ዓይኖቻቸው ግን አሁንም የወዳጅነት ስሜት አይነበብባቸውም።

"ይህን ትውፊት ሁሌም እናከብረዋለን። ትውፊቱ ያኔ ግብጽን ከረሃብ ታደጎ ግብጻዊያንን በብልጽግና የላቁ ሀዘቦች አድርጓቸዋል። ትውፊቱ ለዎችን እንዴት በረሃውን ማቋረጥ እንደሚችሉ፤ ልጆቻቸውንም እንዴት ማግባት እንዳለባቸው ያስተምራቸዋል። ትውፊቱ አንድ ኦሲስ ገለልተኛ ድንበር ነው

ይላል፤ ምክንያቱም ሁሉም ወገኖች አሲሶች አሏቸው፤ ስለዚህም ለአደጋ የተጋለጡ ናቸው።”

ሽማግሌው ንግግራቸውን ሲቀጥሉ አንድም ሰው ቃል አልተነፈሰም።

“ነገር ግን ትውፊቱ የበረሃውን መልእክቶች ማመን እንዳለብንም ይነግረናል። የምናውቀውን ነገር ሁሉ የተማርነው ከበረሃው ነው።”

ሽማግሌው የሆነ ምልክት ሲሰጡ ሁሉም ተነስተው ቆሙ። ስብሰባው አብቅቷል። የሁሉም እሳቶች ጠፉ፤ ዘቦቹ በተጠንቀቅ ቆሙ። ልጁ ለመሄድ ሲዘጋጅ ሽማግሌው እንደገና መናገር ጀመሩ።

“ነገ አሲሱ ውስጥ ማንም ሰው የጦር መሳሪያ እንዳይዝ የሰራነውን ደንብ እናፈርሳለን። ሙሉውን ቀን ጠላቶቻችን ስንቃኝ እንውላለን። ጀንበር ስትጠልቅ ደግሞ ሰዎቹ መሳሪያቸውን መልሰው ያስረክቡናል። ከጠላቶቻችን ወገን አስር ሰዎች በሞቱ ቁጥር አንድ ወርቅ ይሰጥሃል።

“የኖም መሳሪያዎች እንደ በረሃው አመላቸው የማይጨበጥ ነገሮች በመሆናቸው ካልተጠቀምክባቸው፤ በሌላ ጊዜ ልጠቀምባቸው ብትል ላይሰሩልህ ይችላሉ። ቀኑ አስኪጠናቀቅ ድረስ ከመሳሪያዎቹ ቢያንስ አንድ እንኳን ጥቅም ላይ ሳይውል ቢቀር፤ አንደኛው አንተ ላይ ያርፋል።”

ብላቴናው ከድንኳኑ ሲወጣ አሲሱ የበራው በሙሉዋ ጨረቃ ብርሃን ብቻ ነበር። ወደ ራሱ ድንኳን ለመድረስ የሃያ ደቂቃ መንገድ ይጠብቀዋል፤ እናም መንገዱን ጀመረ።

በተከሰተው ነገር ተነቃቅቷል። በሁለንታ ነፍስ ውስጥ ማለፍ ችሏል፤ ይህን ማድረግ ምናልባትም ህይወቱን ያስከፍለው ይሆናል። አስፈሪ ድርድር ነው።

ሆኖም አጣፈንታውን ለመከተል በጎቹን ከሸጠበት ቀን ጀምሮ አደገኛ ድርድሮችን ሲያደርግ ነበር። እናም ልክ ግመል ነጂው እንዳለው፣ ነገ መሞት በሌላ ቀን ከመሞት የከፋ አይሆንም። እያንዳንዱ ቀን ወይ ይኖርበታል፤ ወይም የአንድ ሰው ከዚህ ዓለም መለየት ይጻፍበታል። ሁሉም ነገር የአንድ ቃል ጥገኛ ነው። "መክቱብ።"

ምንም ዓይነት ቁጭት ሳይሰማው በጸጥታ እየተጓዘ ነው። እሱ ነገ ቢሞት፣ እግዚአብሔር ሊመጣ ያለውን ክስተት መለወጥ አልፈቀደም ማለት ነው። ቢያንስ መንገዶችን ካቋረጠ፣ ክሪስታል መደብር ውስጥ ከሰራ፣ የበረሃውን ጸጥታና የፋጡማን ዓይኖች ካወቀ በኋላ ነው የሚሞተው። ከረጅም ጊዜ በፊት ቤቱን ጥሎ ከወጣ ወዲህ እያንዳንዱን ቀን በደንብ ነው የኖራት። ነገ ቢሞትም እንኳን የሚሞተው ከሌሎች አረኞች የበለጠ አይቶ ነውና ኩራት ይሰማዋል።

ድንገት የመብረቅ ዓይነት መባረቅ ሰማ፤ አጋጥሞት የማያውቀው ዓይነት ነፋስ መሬት ላይ ወረወረው። አካባቢው በሽክርክሪታም አቧራ ተሞላና ጨረቃዋን ከአይታ ሰወራት። ከፊት ሰፊቱ በሚያስፈራ ጩኸት ላይ ላይ ሊወጣበት የሚል ግዙፍ ነጭ ፈረስ ታየው።

አይታን የሚሰውረው አቧራ በትንሹ ረገብ ሲል ብላቴናው ባየው ነገር ተብረከረከ። ከእንሰሳው በላይ እስከታች ጥቁር በጥቁር የለበሰ፣ ግራ ትክሻው ላይ ፋልኮን ያስቀመጠ ፈረሰኛ ተቀምጧል። ጥምጣም አድርጓል፤ ከዓይኑ በቀር ሙሉ ፊቱ በጥቁር መሐረብ ተሸፍኗል። የበረሃ መልእክተኛ ይመስላል፤ ሁኔታው ግን ከተራ መልእክተኛነት የገዘፈ ነበር።

ይሄ አስገራሚው ፈረሰኛ ትልቅ ባለ ደጋን ቅርጽ ሠይፍ መዘዘ። ስለቱ በጨረቃዋ ብርሃን አብረቀረቀ።

“የአእዋፋቱን በረራ ትርጉም ለማንበብ የደፈረው ማነው?” ጠየቀው፤ ድምጹን ሠይፉ በሃምሳ ሺዎቹ የአልፋዬም የቴምር ዛፎች ውስጥ የሚያስተጋባው እስኪመስል ድረስ እየጮኹ።

“እኔ ነኝ የደፈርኩት” አለ ብላቴናው። የሳንቲያጎ ማታሞሮስ ምስል፤ በነጩ ፈረሱ ላይ ሆኖ፤ አረማዊያን ከሰኮናው ስር ሆነው ታየው። ሰውየው እሱኑ ነው የሚመስለው፤ ልዩነቱ ምግባር መለዋወጣቸው ነው።

“እኔ ነኝ የደፈርኩት” ብሎ ደገመለትና የሠይፉን ምት ለመቀበል ራሱን ዝቅ አደረገ። “የሁለንታን ነፍስ ማየት በመቻሌ አያሌ ነፍሶች ይድናሉ።”

ሠይፉ አላረፈበትም። ይልቁንም ሰውየው የብላቴናውን ግንባር እስኪነካ ድረስ ዝቅ አደረገው። ጠብታ ደም ከግንባሩ ፊት አለች።

ፈረሰኛው ልክ እንደብላቴናው አይንተሳተስም። ብላቴናው ማምለጥ እንኳን አልታየውም። በልቡ ያልተለመደ ዓይነት ደስታ ተሰማው። እጣ ፈንታውን ስለመከተሉ ሊሰዋ ነው። ስለፋጡማም ጭምር። ለማንኛውም ንግሮች እውነተኛ ናቸው።

አሁን ከጠላቱ ጋር ተፋጧል፤ ስለመሞት ማሰብ ግን አይጠበቅበትም - የሁለንታ ነፍስ ይጠብቀዋል፤ ብዙም ሳይቆይ የዚያ አካል ይሆናል። ነገ ደግሞ ጠላቱም ጭምር የዚያ ነፍስ አንድ አካል ይሆናል።

ፈረሰኛው ሠይፉን የልጁ ግንባር ላይ እንዳደረገ ነው። “የጭልፊቶቹን በረራ ለምን አነበብክ?”

“ያነበብኩት አእዋፉ ሊነግሩኝ የፈለግሁትን ብቻ ነው። ኦሲሱን መታደግ ፈልገዋል። ነገ ሁላችሁም ትሞታላችሁ፤ ምክንያቱም እናንተ ካሏችሁ ሰዎች የበለጡ ኦሲሱ ውስጥ አሉ።”

ሠይፉ ባለበት ቆየ። “አላህ የፈቀደውን ትለውጥ ዘንድ አንተ ማን ነህ?”

“አላህ ሰራዊቱን ፈጠረ፤ ጭልፊቶቹንም ፈጠረ። አላህ የአዕዋፉን ቋንቋ አስተማረኝ። ነገር ሁሉ በአንድ እጅ ተጽፏልና” አለ ብላቴናው፤ የግመል ነጂውን ቃላት እያስታወሰ።

ፈረሰኛው ሠይፉን ከብላቴናው ግንባር ላይ አነሳለት፤ ብላቴናው ከፍተኛ እፎይታ ተሰማው። ሆኖም አሁንም ማምለጥ አይችልም።

“ትንበያዎችህን ተጠንቀቅ” አለ ፈረሰኛው። “አንድ ነገር ከተጻፈ በኋላ ሊለወጥ የሚችልበት ዘዴ የለም።”

“ያየሁት ሰራዊት ነው” አለ ብላቴናው። “የጦርነቱን ውጤት አላየሁም።”

ፈረሰኛው በመልሱ የረካ መሰለ። ሠይፉን ግን እጁ ላይ አቆየው። “አንድ ባእድ በባእድ ምድር ላይ ምን ይሰራል?”

“እጣ ፈንታዬን እየተከተልኩ ነው። ልትረዳው የምትችለው ነገር አይደለም።”

ፈረሰኛው ሰይፉን ወደ አፎቱ መሰለው፤ ብላቴናውም ዘና አለ።

“ወኔህን መፈተን ነበረብኝ” አለ ፈረሰኛው። “ወኔ የሁለንታን ልሳን ለመረዳት በጣም አስፈላጊ ብቃት ነው።”

ብላቴናው ተደነቀ። ፈረሰኛው በጣም ጥቂት ሰዎች ብቻ ስለሚያውቁት ነገር እየተናገረ ነው።

"ይሄን ያህል ርቀት ከመጣህ በኋላ ማቆም የለብህም" ቀጠለ። "በረሃውን ልትወደው ይገባል፤ ነገር ግን ፈጽሞ ሙሉ በሙሉ አትመነው። ምክንያቱም በረሃው ሰውን ሁሉ ይፈትናል። እያንዳንዱን እርምጃ ይፈታተናል፤ አቅመ ቢሶቹንም ይገድላል።"

የሚናገረው ነገር ብላቴናውን አረጋዊውን ንጉሥ አስታወሰው።

"ተዋጊዎቹ ከመጡና፤ ራስህ እስከ ጀንበር መጥለቂያ ድረስ ትከሻህ ላይ ከቆየልህ፤ መጥተህ ፈልገኝ" አለ እንግዳው ሰው።

ሰይፉን የመዘዘው ያው እጁ አሁን አለንጋ ያዘ። ፈረሱ እንደገና የአቧራ ደመና እያስነሳ ጋለበ።

"የት ነው የምትኖረው?" ጮኸ ብላቴናው።

አለንጋውን የያዘው እጅ ወደ ደቡብ አመለከተው።

ብላቴናው ከአልኬሚስቱ ጋር ተገናኘ።

* * *

በማግስቱ ጠዋት በአል-ፋዩም የቴምር ዛፎች ውስጥ የተሸሸጉ ሁለት ሺ የታጠቁ ጦረኞች ነበሩ። ዐሐይ በአናት ከመሆኗ በፊት አምስት መቶ የጎሳው አባላት በአድማሱ ላይ ብቅ አሉ። ፈረሰኛ ተዋጊዎች ከሰሜን በኩል ወደ ኦሲሱ ገቡ፤ ለላማዊ ጉዞ ይምሰል እንጂ ሁሉም በየመገናጸፊያዎቻቸው ሥር መሳሪያዎቻቸውን ደብቀው ይዘዋል። በማዕከል አል-ፋዩም ወደሚገኘው

ነጩ፤ ድንኳን ሲደርሱ ባለ አንድ አፍ ሰይፎቻቸውንና ጠብመንጃዎቻቸውን አወጡ። ከዚያም በድንኳኑ ላይ ጥቃት ሰነዘሩ፤ ድንኳኑ ግን ባዶ ነበር።

የኦሲሱ ሰዎች የበረሃውን ፈረሰኞች ከበው በግማሽ ሰዓት ውስጥ ከአንዱ በስተቀር ሁሉንም ወራሪዎች ፈጁቸው። ህፃናቱ በቴምር ዛፎቹ በተፈጠረው ጫካ ውስጥ ተደብቀው ስለነበር ምን እንደተፈጠረ አላዩም። ሴቶቹ ለባሉቻቸው ደህንነት እየጸለዩ በየድንኳኖቻቸው ውስጥ በመቆየታቸው እነሱም ጦርነቱን አላዩም። ግዳዮቹ በየሜዳው ባይዘረሩ ኖሮ፤ እንደማንኛውም የኦሲሱ ቀን በመሰለ ነበር።

ከወራሪዎቹ የተረፈው ተዋጊ የሻለቃ ጦሩ አዛዥ ብቻ ነበር። የዚያኑ እለት ከሰዓት በኋላ የጎሳው መሪዎች ፊት ቀርቦ ትውፊቱን ለምን እንደጣሰ ተጠየቀ። አዛዥም ሰዎቹ ረሃብና ጥም እንደጎዳቸው፤ ከአያሌ ቀናት የጦር ውሎ በኋላ እንደደከሙና፤ በዚህም ምክንያት ኦሲሱን ዘርፈው ወደ ጦርነቱ ለመመለስ መወሰናቸውን ተናገረ።

የጎሳ መሪው ለሞቱት ሰዎች ማዘናቸውን፤ ነገር ግን ትውፊቱን መታደጋቸውን ተናገሩ። አዛዥም የውርደት ሞት እንዲሞት ፈረዱበት። በስለት ወይም በጥይት በመገደል ፋንታ በአንድ የሞተ የዘንባባ ዛፍ ላይ ተሰቅሎ አካላቱ በበረሃው ንፋስ እንዲበጣጠቅ ተፈረደበት።

የጎሳ መሪው ብላቴናውን አስጠርተው ሃምሳ ወርቆችን ሰጡት። ስለ የግብጽ ዮሴፍ ነግረውት የነበረውን ታሪክ ነግረውት፤ ብላቴናው የኦሲሱ አማካሪ እንዲሆን ጠየቁት።

* * *

ጀንበር ስትጠልቅና የመጀመሪያዎቹ ከዋክብት ሲታዩ፤ ብላቴናው በደቡብ አቅጣጫ መጓዝ ጀመረ። በመጨረሻ አንድ ብቸኛ ድንኳን ተመለከተ፤ አልፎ ሃያቹ አረቦችም ሥፍራው በጂኒዎች የተያዘ እንደነበረ ነገሩት። ብላቴናው ግን ቁጭ ብሎ መጠበቁን ተያያዘው።

ጨረቃ በማዕከለ ሰማይ እስክትታይ ድረስ አልኬሚስቱን አላየውም ነበር። አልኬሚስቱ ሁለት የሞቱ ጭልፊቶችን በትክክል ተሸክሟል።

“መጥቻለሁ” አለው ብላቴናው።

“መምጣት አልነበረብህም” መለሰ አልኬሚስቱ። “ወይስ እጣ ፈንታህ ይሆን እዚህ ያመጣህ?”

“በጎሳዎች መካከል የተነሱት ጦርነቶች እስካሉ ድረስ በረሃውን ማቋረጥ አይቻልም። ለዚህ ነው የመጣሁት።”

አልኬሚስቱ ከፈረሱ ወረደ፤ ብላቴናው ወደ ድንኳኑ አብሮት እንዲገባም ምልክት ሰጠው። አሲሱ ውስጥ እንዳሉት እንደ ብዙዎቹ ድንኳኖች ዓይነት ነው። አልኬሚስቶች ይጠቀሙባቸዋል ብሎ ያሰባቸውን እንደ ማቅለጫ አይነት ቁሶች ፈለገ፤ አንድም አላገኘም። ጥቂት መጻሕፍት፣ ምግብ ማብሰያ ምድጃ፣ እንዲሁም በምስጢራዊ ንድፎች የተሸፈኑ ምንጣፎች ናቸው ያሉት።

“ተቀመጥ። የሆነ ነገር እንጠጣና እነዚህን ጭልፊቶች እንበላቸዋለን” አለ አልኬሚስቱ።

ብላቴናው ጭልፊቶቹ ትናንት ያየቸው ጭልፊቶች ሊሆኑ እንደሚችሉ ቢጠራጠርም ምንም አልተናገረም። አልኬሚስቱ እሳት አያያዘ፤ ብዙም

ሳይቆይ በጣፋጭ መዓዛ ድንኳኑን ሞላው። ከሁቃሆች መዓዛ በበለጠ መዓዛ።

"ስለምን ልታገኘኝ ፈለግህ?" ብላቴናው ጠየቀው።

"በንግሮቹ ምክንያት" አልኬሚስቱ መለሰለት። "ነፋሱ እንደምትመጣና እገዛ እንደሚያስፈልግህ ነግሮኛል።"

"ነፋሱ ስለ እኔ አይደለም የተናገረው። ስለ ሌላኛው የውጭ ዜጋ፣ ስለ እንግሊዙ ነው። አንተን በመፈለግ ላይ ያለው እሱ ነው።"

"እሱ አስቀድሞ ሊያከናውናቸው የሚገባ ነገሮች አሉ። ሆኖም ትክክለኛው መስመር ላይ ነው። በረሃውን ለመረዳት መከራውን ጀምሯል።"

"ታዲያ እኔስ?"

"አንድ ሰው ከልቡ የሆነ ነገር ሲሻ፣ ዓለሙ ሁሉ ያ ሰው ህልሙን እውን ያደርግ ዘንድ ሲያግዘው ይነሳል" አለ አልኬሚስቱ፣ የአረጋዊውን ንጉሥ ቃላት መልሶ እያስተጋባ። ብላቴናው ሃሳቡ ገብቶታል። ወደ እጣፈንታው ለመድረስ የሚያግዘው አንድ ሌላ ሰው አግኝቷል።

"እና ልታስተምረኝ ነዋ?"

"አይደለም። ማወቅ ያለብህን ሁሉ አውቀኸዋል። እኔ ወደ ድብቅ ሀብትህ አቅጣጫ ልመራህ ብቻ ነው።"

"የጎላ ጦርነቱ እኮ አለ" ብላቴናው ሃሳቡን ደገመው።

“በረሃው ውስጥ ምን እየተፈጠረ እንዳለ አውቃለሁ።”

“አዳኛዬን እኮ አግኝቻለሁ። ግመል አለኝ፤ ከክሪስታል መደብሩ ያጠራቀምኩት ገንዘብ አለኝ፤ ሃምሳ ቁራጭ ወርቆች አሉኝ። በአገሬ የናጠጥኩ ሃብታም እሆናለሁ።”

“ግር ግን ከእነዚህ አንዳቸውም ከፒራሚዶች የተገኙ አይደሉም” አለ አልኬሚስቱ።

“ፋጡማም አለችኝ። ካገኘሁት ሃብት ሁሉ ትበልጣለች።”

“እሷም ብትሆን ከፒራሚዶች አልተገኘችም።”

በጽጥታ ተመገቡ። አልኬሚስቱ አንድ ጠርሙስ ከፈተና በብላቴናው ብርጭቆ ውስጥ ቀይ ፈሳሽ ጨመረ። ከቀመሳቸው ወይኖች ሁሉ በጥፍጥናው ወደር የማይገኝለት ወይን ነው።

“ወይን እዚህ አልተከለከለም እንዴ?”

“ወደ አፍ የሚገባው ሳይሆን ከአፍ የሚወጣው ነው የሚያረክሰው” አለው አልኬሚስቱ።

አልኬሚስቱ ፍርሃት ይረጫል። ብላቴናው ግን ወይኑን ሲጠጣ ተዝናና። በልተው ሲጨርሱ ከድንኳኑ ውጪ ከዋክብቱን ባደበዘዘቸው ደማቅ የጨረቃ ብርሃን ተቀመጡ።

“ከየጠጣህ ራስህን አስደስት” አለ አልኬሚስቱ ብላቴናው ደስተኝነት እየተሰማው እንደሆነ አስተውሎ። “ዛሬ ለሊት ልክ ለፍልሚያ እንደሚዘጋጅ ተዋጊ በደንብ እረፍ።”

“ልብህ ባረፈችበት የትኛውም ሥፍራ ሀብትህን እንደምታገኘው አስታውስ።
እግረ መንገድህን የተማርከው ነገር ሁሉ ትርጉም ይኖረው ዘንድ ያንን
ሃብት ማግኘት አለብህ።

“ነገ፣ ግመልህን ሽጥና ፈረስ ግዛ። ግመሎች አታላዮች ናቸው። በሺ
የሚቆጠሩ እርምጃዎችን ተጉዘውም ፈጽሞ የሚደክሙ አይመስሉም። ከዚያ
ድንገት በርክክ ይሉና በዚያው ይሞታሉ። ፈረሶች ግን ቀስ በቀስ ነው
የሚደክሙት። ሁሌም እነሱ ምን ያህል ሊያገለግሉህ እንደሚችሉና መቼ
እንደሚሞቱ ታውቃለህ።”

* * *

በተከታዩ ምሽት፣ ብላቴናው ፈረስ ላይ ጉብ ብሎ ወደ አልኬሚስቱ ድንኳን
መጣ። አልኬሚስቱም ዝግጁ ነበርና ሠንጋ ፈረሱ ላይ ወጥቶ ፋልኮን
በግራ ትከሻው ላይ አስቀመጠ። ብላቴናውንም፣ “በበረሃው ውስጥ ህይወት
ያለበትን ሥፍራ አሳየኝ። የህይወት ምልክቶችን ማየት የሚችሉ ብቻ ናቸው
ድብቅ ሃብት ማግኘት የሚችሉት” አለው።

በአሸዋዎቹ ላይ በጨረቃ ብርሃን መጋለብ ጀመሩ። በረሃው ውስጥ ህይወት
ማግኘት መቻሌን እንጂ ሲል አሰበ - ብላቴናው። በረሃውን ያን ያህል
አላውቀውም።

አልኬሚስቱን እንደዚሁ ሊለው ፈልጎ ነበር፤ ነገር ግን ፈርቶታል።
ጭልፊቶችን አይቷቸው የነበረበት አለታማ ስፍራ ደረሱ፤ እዚያም ጸጥታና
ነፋስ ብቻ ናቸው ያሉት።

“በረሃው ውስጥ ህይወት እንዴት ማግኘት እንደምችል አላውቅም” አለ ብላቴናው። “ህይወት መኖሩን አውቃለሁ፤ ሆኖም የት ልፈልገው እንደምችል አላውቅም።”

“ህይወት ህይወትን ይስባል” መለሰለት - አልኬሚስቱ።

ይሄኔ ብላቴናው ነገሩ ገባው። በአለቶቹና በአሸዋው ላይ እየጋለበ ላለው ፈረሱ ልጓሙን አላላለት። አልኬሚስቱ ለግማሽ ሰዓት ያህል የብላቴናውን ፈረስ ተከተለው። የኦሲሱ የቴምርም ሆነ የዘንባባ ዛፎች አሁን ከእይታቸው ውጪ ሆነዋል - ከበላያቸው ያለቸውን ግዙፍ ጨረቃና በበረሃው አለቶች ላይ የሚንጸባረቀው ብርማ ብርሃን ብቻ ናቸው የሚታዩዋቸው። በድንገት፣ ያለ ምንም ግልጽ ምክንያት የብላቴናው ፈረስ ዝግ ብሎ መጓዝ ጀመረ።

“እዚህ ህይወት አለ” አለው ብላቴናው አልኬሚስቱን። “እኔ የበረሃውን ቋንቋ አላውቀውም፤ ፈረሴ ግን የህይወትን ቋንቋ ያውቃል።”

ከፈረሶቻቸው ወረዱ፤ አልኬሚስቱ ምንም አልተናገረም። በዝግታ እየተራመዱ አለቶቹን ፈተሹ። አልኬሚስቱ ድንገት ቆመና ወደ መሬት አጎነበሰ። ድንጋዮቹ መሐል የሆነ ጉድጓድ አለ። አልኬሚስቱ እጁን፣ ከዚያም እስከ ከርኑ ድረስ፣ ቀጥሎም እስከ ትከሻው ድረስ ወደ ጉድጓዱ አስገባ። እዚያ ጉድጓድ ውስጥ የሆነ ነገር እየተንቀሳቀሰ ነው፤ ለልጁ የሚታዩት የአልኬሚስቱ ዓይኖች ብቻ ናቸው፤ የእነዚህ ዓይኖች እንቅስቃሴ ለብላቴናው የአልኬሚስቱን ጥረት ይነግረዋል። እጁ ደግሞ ጉድጓዱ ውስጥ ካለ የሆነ ነገር ጋር እየታገለ ይመስላል። ከዚያም ብላቴናውን ባስደነቀው እንቅስቃሴ እጁን አወጣና ፈንጠር አለ። በእጁ የእባብ ጭራ ይዟል።

ብላቴናው ከአልኬሚስቱ ራቅ ብሎ ፈንጠር አለ፤ እባቡ የበረሃውን ጸጥታ በሚያሰማው የቁጣ ድምጽ ረብሾ በኃይል ታገለው። በደቂቃ ሰውን መግደል የሚችል መርዝ የሚተፋ ኮብራ ነው።

"መርዙን ተጠንቀቀው" አለ ብላቴናው። ምንም እንኳን አልኬሚስቱ እጁን ጉድጓድ ውስጥ ያስገባና፤ ያለጥርጥር ተነድፎ ቢሆንም ሁኔታው የቀዘቀዘ ነበር። "የአልኬሚስቱ እድሜ ሁለት መቶ አመት ነው" ብሎ ነግሮት ነበር እንግሊዙ። መቼም ስለ የበረሃው አባቦች ምን ማድረግ እንዳለበት አይጠፋውም።

ባልንጀራው ወደ ፈረሱ ሄዶ ሰይፉን ሲያወጣ ብላቴናው ተመለከተው። በስለቱም አሸዋው ላይ አንድ ክብ ሰራና እባቡን እዚያ ውስጥ አስቀመጠው። እባቡ ወዲያውኑ ዘና አለ።

"አታስብ" አለ አልኬሚስቱ። "ከክቡ አይወጣም። በረሃው ውስጥ ህይወት አግኝተሃል፤ ይህ ነው የሚያስፈልገኝ ንግር።"

"ለምንድነው ያን ያህል አስፈላጊ የሆነው?"

"ምክንያቱም ፒራሚዶች በበረሃው የተከበቡ ናቸው።"

ብላቴናው ስለፒራሚዶች ማውራት አልፈለገም። ከፍቶታል፤ ከትናንት ምሽት ጀምሮ ሐዘን እየተሰማው ነው። ሃብቱን ፍለጋውን ሊቀጥል ነው ማለት ፋጡማን ሊተዋት ነው ማለት ነው።

"የበረሃውን መንገድ እመራሃለሁ" አልኬሚስቱ ተናገረ።

"ኦሲሱ ውስጥ መቆየት እፈልጋለሁ" መለሰ ብላቴናው።

"ፋጡማን አግኝቻለሁ፤ ለእኔ ደግሞ እሷ ከድብቅ ሃብት ትበልጥብኛለች።"

"ፋጡማ የበረሃው ሴት ናት" አለ አልኬሚስቱ። "ወንዶች ለመመለስ ሲሉ ርቀው መሄድ እንዳለባቸው ታውቃለች። በዚያ ላይ እሷ አጭኖን

አግኝታለች - አንተን። አሁን ደግሞ አንተ የምትፈልገውን ነገር ታገኝ ዘንድ ትመኛለች።”

“እኔ ለመቅረት ብወስንስ?”

“ምን እንደሚፈጠር ልንገርህ። የኦሲሱ አማካሪ ትሆናለህ። ብዙ በጎችና ብዙ ግመሎችን መግዛት የሚያስችሉ ወርቆች ይኖሩሃል። ፋጡማን ታገባታለህ፤ ለአንድ ዓመት ያህል ሁለታችሁም ደስተኞች ትሆናላችሁ። በረሃውን መውደድ ትጀምራለህ፤ ሃምሳ ሺውንም የዘንባባ ዛፎች አንድ በአንድ ታውቃቸዋለህ። ዓለም ሁልጊዜም እንዴት እንደሚለዋወጥ ያሳዩህ ዘንድ ሲያድጉ ታያቸዋለህ። ንግሮችን የመረዳት ችሎታህም እየተሻሻለ ይሄዳል፤ ምክንያቱም በረሃው እዚህ መምህራን ካሉ ሁሉ የበለጠ ምርጥ መምህር ነው።

“በሁለተኛው ዓመት ስለ ድብቅ ሐብትህ ታስታውሳለህ። ንግሮቹ ስለ እሱ ደጋግመው ቢነግሩህም ችላ ልትላቸው ትሞክራለህ። እውቀትህን ለኦሲሱና ለነዋሪዎቹ ደህንነት ታውለዋለህ። የጎሳው መሪዎች የምትሰራውን ያደንቁልሃል። ግመሎችህም ብልጽግናና ሥልጣንን ያመጡልሃል።

“በሶስተኛው ዓመት ንግሮቹ ስለ ሐብቱና ስለ እጣፈንታህ መናገራቸውን ይቀጥላሉ። አንተ በየምሽቱ ኦሲሱ ውስጥ መሢሢር ታበዛለህ፤ ፋጡማ ደግሞ ከፍለጋህ ያደናቀፈችህ እሷ እንደሆነች ስለሚሰማት ደስታ ይርቃታል። ሆኖም ትወዳታለህ፤ እሷም ፍቅሯን መልሳ ትሰጥሃለች። እሷ እንደ በረሃ ሴትነቷ ባሏን መጠበቅን ስለምታውቅ እዚሁ ቅር ብላ እንዳልጠየቀችህ ታስታውሳለህ። ስለዚህም አትወቅሳትም። ነገር ግን ምናልባት መሄድ እችል ይሆናል ብለህ በማሰብ ብዙ ጊዜ በበረሃው አሸዋ ላይ መለስ ቀለስ ትላለህ... ለፋጡማ ያለህን ፍቅር ይበልጥ ልትተማመንበት

ስለመቻልህ እያሰብክ። ምክንያቱም አሲሱ ላይ የሚያቆይህ ፈጽሞ ተመልሼ ባልመጣህ የሚል ስጋትህ ነው። በዚህ ጊዜ ንግሮቹ ድብቅ ሃብትህ ለዘላለም ተቀብሮ መቅረቱን ይነግሩሃል።

"ከዚያ በአራተኛው አመት፤ ንግሮቹ ስለተወካቸው ይተዉሃል። የጎላ መሪዎቹም ይህን ይረዱና፤ ከአማካሪነት ስልጣንህ ያስነሱሃል። ያኔ ግን የብዙ ግመሎችና ከፍተኛ መጠን ያለው ንብረት ባለቤት የሆነ ከበርቴ ነጋዴ ትሆናለህ። በቀሪው ህይወትህ እጣፈንታህን አስመክተልህና አሁን ለመጀመርም መዘግየትህ እየታወቀህ ትኖራለህ።

"ፍቅር አንድን ሰው እጣፈንታውን ከመክተል እንደማያገደው መገንዘብ አለብህ። ፍለጋውን ከተወደ፤ ፍቅሩ ድሮም እውነተኛ ፍቅር... የሁለንታን ቋንቋ የሚናገር ፍቅር አልነበረም ማለት ነው።"

አልኬሚስቱ አሸዋው ላይ የሳለውን ክብ አጠፋው፤ እባቡ ወደ አለቶቹ ተሰቦ ገባ። ብላቴናው ሁልጊዜም ወደ መካ መጓዝ የሚፈልገውን የክሪስታል ነጋዴ፤ አልኬሚስቱን ፍለጋ የመጣውንም እንግሊዝ አሰባቸው። በበረሃው የምታምነውንም ሴት አሰባት። ወደ አፈተራት ሴት ያመጣውንም በረሃም አሻግሮ ተመለከተው።

በየፈረሶቻቸው ተቀመጡ፤ አሁን ወደ አሲሱ በሚመልሳቸው መንገድ አልኬሚስቱን የሚከተለው ብላቴናው ሆነ። ነፋሱ የአሲሱን ድምጾች ተሸክሞ አመጣላቸው፤ ብላቴናው የፋጡማን ድምጽ ነጥሎ ለመስማት ሞክረ።

በዚህ አንድ ኮብራ በክብ መስመር ውስጥ ባየበት ምሽት ግን፤ ትክሻው ላይ ገዴ አሞራ አስቀምጦ የሚጋልበው አስገራሚ ፈረሰኛ ስለፍቅርና ስለድብቅ ሃብት፤ ስለ በረሃው ሴቶችና ስለ ብላቴናው እጣ ፈንታ አውርቶለታል።

“ከብሬህ እሄዳለሁ” አለ ብላቴናው። ወዲያውኑም በልቡ ሰላም ተሰማው።

“እንደዚህ ከመውጣቴ በፊት እንነሳለን” ነበር የአልኬሚስቱ ብቸኛ ምላሽ።

* * *

ብላቴናው እንቅልፍ ባይኑ ሳይዞር አደረ። ጎህ ከመቅደዱ ከሁለት ሰዓታት በፊት፤ ድንኳኑ ውስጥ ከተኙት ልጆች አንዱን ቀስቅሶ፤ የፋጡማን መኖሪያ ጠየቀው። ወደ እርሷ ድንኳን ሲደርሱ ብላቴናው ለልጁ አንድ በግ ለመግዛት የሚበቃውን ያህል ወርቅ ሰጠው።

ከዚያም ይህንኑ ጓደኛውን ፋጡማ ወደተኛችበት ድንኳን ሄዶ፤ ቀስቅሶ፤ እየጠበቃት መሆኑን እንዲነግርለት ጠየቀው። ወጣቱ አረብም እንደ ተጠየቀው በማድረጉ ለሌላ በግ መግዣ የሚበቃው ወርቅ ተሰጠው።

“አሁን ለብቻችን ተወን” አለው ብላቴናው አረቡን፤ አረቡም የኦሲሱን አማካሪ በመርዳቱ ኩራት እየተሰማው እንዲሁም በጎች ለመግዛት የሚያስችለው በቂ ገንዘብ በማግኘቱ እየተደሰተ ወደ እንቅልፉ ተመለሰ።

ፋጡማ በድንኳኑ መግቢያ ብቅ አለች። ሁለቱ ወደ ዘንባባዎቹ ሄዱ። ብላቴናው ይሄ ድርጊታቸው ትውፊቱን መጣስ መሆኑን ቢያውቅም፤ አሁን ያ አሳሳቢ አይደለም።

“መሄዴ ነው” አላት። “እንደምመለስ እንድታውቁልኝ እፈልጋለሁ። አፈቅርሻለሁ፤ ምክንያቱም...”

“ተወው” ፋጡማ አቋረጠችው። “አንድ ሰው የሚፈቀረው ስለተፈቀረ ብቻ ነው። ለማፍቀር ምክንያት አያስፈልገውም።”

ብላቴናው ግን ቀጠለ፤ “ህልም አየሁ፤ ከንጉስም ተገናኘሁ። ክሪስታል ሸጥኩ፤ በረሃውንም አቋረጥኩ። ጎሳዎቹ ጦርነት በማወጃቸው ምክንያት ደግሞ፤ አልኬሚስቱን ፍለጋ ወደ ውሃው ጉድጓድ ሄድኩ። ስለዚህም የማፈቅርሽ መላው የሁለንታ አካላት አንቺን አገኝሽ ዘንድ ስለረዱኝ ነው።”

ተቃቀፉ። አንዳቸው አንዳቸውን ሲነኩ የመጀመሪያቸው ነው።

“እመለሳለሁ” አለ ብላቴናው።

“ከዚህ በፊት በረሃውን በናፍቆት እመለከተው ነበር” አለች ፋጡማ። “እሁን ግን በተስፋ ነው የማየው። አንድ ቀን አባቴ ሄደ፤ ሆኖም ለእናቴ ነው የተመለሰላት፤ ከዚያ ጊዜ ወዲህ ሁል ጊዜም ተመልሶ ይመጣል።”

ሌላ ምንም አልተነጋገሩም። በዘንባባዎቹ ውስጥ ጥቂት ተራመዱ፤ ከዚያም ብላቴናው ድንኳኗ ደጃፍ ላይ ትቷት ሄደ።

“እመለሳለሁ፤ ልክ አባትሽ ለእናትሽ እንደተመለሱላቸው” አላት።

የፋጡማ አይኖች በእንባ እንደተሞሉ አየ።

“እያለቀስሽ ነው?”

“እኔ የበረሃ ሌት ነኝ” አለች ፊቷን ቀለስ እያደረገች። “ከሁሉም በላይ ግን ሌት ነኝ።”

ፋጡማ ወደ ድንኳኗ ተመለሰች፤ የቀን ጸሃይ በወጣች ጊዜም ለዓመታት ያከናወነቻቸውን የእለት ስራዎቿን ልትሰራ ወጣች። ነገሩ ሁሉ ግን ተቀይሯል። ብላቴናው ከእንግዲህ አሲሱ ውስጥ አይኖርም፤ አሲሱም ለትናንት ብቻ የነበረው ትርጉም ከእንግዲህ አይኖረውም። ከእንግዲህ ወዲያ ሃምሳ ሺ የዘንባባ ዛፎችና ሶስት መቶ የውሃ ጉድጓዶች ያሉት፤ መናኞች ከረጅም ጉዟቸው አረፍ የሚሉበት መዳረሻ ሥፍራ መሆኑን ያበቃል። ከዚህ ቀን ጀምሮ አሲሱ ለፋጡማ አና ይሆናል።

ከዚያ ቀን ጀምሮ በረሃው ነው ተፈላጊ የሚሆነው። በየእለቱ ታየዋለች፤ በሃብት ፍለጋ ጉዞው ብላቴናው የትኛዋን ኮከብ እንደሚከተልም ትገምታለች። የከናፍሯን መሳም በነፋሱ ትልክለታለች፤ ነፋሱ የብላቴናውን ፊት ዳስሶ እሷ በሀይወት ስለመኖሯ እንደሚነግረው ተስፋ ስለምታደርግ።

ሀብቱን ፍለጋ የወጣን ደፋር የምትጠብቅ ሴት ስለመሆኗ ይነግረዋል። ከዚያ ቀን ጀምሮ በረሃው ለእሷ አንድን ነገር ብቻ የሚወክል ይሆናል፡- የብላቴናውን የመመለስ ተስፋን።

* * *

“ትተኸው ስለመጣኸው ነገር አታስብ” አለው አልኬሚስቱ ብላቴናውን፤ በበረሃው አሸዋ ላይ የፈረስ ጉዟቸውን እንደጀመሩ። “ሁሉም ነገር በሁለንታ ነፍስ ላይ ተከትሏል፤ በዚያም ላይ ለዘለዓለም ይኖራል።”

“ወንዶች ከመሐድ ይልቅ ስለመመለስ ያልማሉ” አለ ብላቴናው። ከበረሃው ዝምታ ጋር መልሶ ተላምዷል።

"አንድ ሰው የሚያገኘው ነገር ከንጹህ ቁስ የተሰራ ከሆነ መቼም አይበላሽም። እናም አንድ ሰው ሁሌም ተመልሶ መምጣት ይችላል። ያገኘኸው እንደ አንድ ከከብ ፍንዳታ ያለ ቅጽበት ብልጭታ ብቻ ከሆነ፣ ብትመለስም ምንም አታገኝም።"

ሰውየው በልሳነ አልኬሚ ነው የሚያወራው። ብላቴናው ግን ስለፋጡማ መናገሩ መሆኑ ገብቶታል።

ትቶት ስለመጣው ነገር አለማለብ ከባድ ነው። በረሃው በማያቋርጥ አሰልፎነቱ ብላቴናውን ማለም አስጀመረው። አሁንም ዘንባባዎቹ፣ የውሃ ጉድጓዶቹና የሚወዳት ሴት መልክ ይታየዋል። እንግሊዙ በቤተሙከራው ሲሞክር፣ አስተማሪነቱን ያልተገነዘበው ግመል ነጂም ይታየዋል። አልኬሚስቱ ፍቅር ይዞት አያውቅ ይሆናል ብሎ አሰበ - ብላቴናው።

አልኬሚስቱ ገዴውን ትከሻው ላይ እንዳደረገ ከፊት ለፊቱ ይጋልባል። ወፋ የበረሃውን ቋንቋ በደንብ ያውቀዋል፤ እናም በቆሙ ቁጥር ለአደን ይበራል። በመጀመሪያው ቀን ጥንቸል ይዞ ተመለሰ፤ በሁለተኛው ደግሞ ሁለት ወፎችን።

ምሽት ላይ መኝታቸውን አነጣጠፉና እሳቶቻቸውን አዳፈኗቸው። የበረሃው ምሽቶች ቀዝቃዛ ከመሆናቸውም ባሻገር የጨረቃ መጠን በተቀያየረ ቁጥር እየጨለመ፣ እየጨለመ እየመጡ ነው። በጎሳዎቹ መካከል ያለው ጦርነት እንዳያገኛቸው የሚዲቸውን ማስጠንቀቂያዎች ብቻ እየተነጋገሩ ለሳምንት ተጓዙ። ጦርነቱ ቀጥሏል፤ አንዳንዴም ነፋሱ የደሙን ሽታ ተሸከሞ ይመጣል። በአቅራቢያቸው ውጊያዎች ሲካሄዱ ነበር፤ ነፋሱም የብላቴናው ዓይኖች ልብ ያላሏቸውን ነገሮች ያሳየው ዘንድ የንግሮች ቋንቋ አብሮት መኖሩን አስታወሰው።

በሰባተኛው ቀን አልኬሚስቱ ከወትሮው ቀደም ብሎ ለማረፍ ወሰነ። ገዴው ግዳይ ለመጣል በረረ፤ አልኬሚስቱ ደግሞ የውሃ ኮዳውን ለብላቴናው ሰጠው።

“ጉዞህን ወደ ማጠናቀቁ ተቃርበሃል” አለ አልኬሚስቱ። “እንኳን እጣ ፈንታህን ለመከተል በቃህ።”

“አንተ ግን ይህን ሁሉ መንገድ ስንመጣ ምንም አልነገርክኝም” አለው ብላቴናው። “ከምታውቃቸው ነገሮች አንዳንዶቹን የምታስተምረኝ መስለኝ ነበር። ከጥቂት ጊዜያት በፊት ስለ አልኬሚ የተጻፉ መጻሕፍት ካሉት ሰው ጋር በረሃው ውስጥ ስጓዝ ነበር። ሆኖም ከመጻሕፍቱ አንድም ነገር መማር ሳልችል ቀረሁ።”

“መማሪያ መንገዱ አንድ ብቻ ነው” መለሰ አልኬሚስቱ። “ተግባር ብቻ። ማወቅ የሚያስፈልግህን ነገር ሁሉ የተማርከው በጉዞህ አማካይነት ነው። መማር የሚያስፈልግህ አንድ ሌላ ነገር አለ።”

ብላቴናው ምን እንደሆነ ማወቅ ፈለገ፤ አልኬሚስቱ ግን ገዴውን ፍለጋ አድማሱን እየቃኘ ነው።

“ለምን አልኬሚስት ተባልክ?”

“ከሰሆንኩ ብቻ ነዋ!”

“ሌሎች አልኬሚስቶች ወርቅ መስራት ፈልገው የማይሳካላቸው በምን ምክንያት ነው?”

"የሚፈልጉት ወርቅ ብቻ ስለሆነ ነው" ባልንጀራው መለሰ። "አጣ ፈንታቸውን ሊኖሩት ሳይፈልጉ፣ የአጣፈንታቸውን ድብቅ ሃብት ፍለጋ ይወጣሉ።"

"ላውቀው የሚገባው ሌላ ነገር ምንድነው?" ብላቴናው ጠየቀ። አልኬሚስቱ ግን አድማሱን መመልከቱን ቀጠለ። በመጨረሻም ገዴ አሞራው ምግባቸውን ይዞ መጣ። ነበልባሉን ከሰዎች እይታ ለመሰወር ጉድጓድ ቆፈሩና እሳት አያያዙ።

"አልኬሚስት የሆንኩት አልኬሚስት በመሆኔ ነው" አለ ምግቡን እያዘጋጀ። "ሳይንሱን የተማርኩት ከአያቴ ነው፤ እሱ ደግሞ ከአባቱ... እንዲህ እያለ እስከ ፍጥረት አለም ድረስ ይሄዳል። በነዚያ ጊዜያት ዓቢዩ ሥራ በኤመራልድ ላይ ብቻ ነበር ሊጻፍ የሚችለው። ሰዎች ግን ቀላል ነገሮችን ማጣጣልና አጫጭር ጽሁፎችን፣ አንድምታዎችን፣ እንዲሁም ፍልስፍናዊ ምርምሮችን መጻፍ ጀመሩ። እነሱ ከፊተኞቹ የተሻለ ዘዴ እንደሚያውቁም ይስማቸው ጀመር። ሆኖም የኤመራልዱ ጽላት ዛሬም ህያው ነው።"

"የኤመራልዱ ጽላት ላይ ምንድነው የተጻፈው?" ብላቴናው ማወቅ ፈለገ።

አልኬሚስቱ አሸዋው ላይ መሳል ጀመረና፣ ሥዕሉን አምስት ደቂቃ ባልሞላ ጊዜ አጠናቀቀ። እሱ እየሳለ እያለ ብላቴናው ስለ አረጋዊው ንጉስና ያን ቀን ስለተገናኙባት ስፍራ አስታወሰ፤ ገጠመኙ ከብዙ ዓመታት በፊት ያጋጠመው ዓይነት ሆኖበታል።

"የኤመራልዱ ጽላት ላይ የተጻፈው ይሄ ነው" አለ አልኬሚስቱ እንደጨረሰ።

"ኮድ ነው" አለ ብላቴናው በትንሹ እየተበላጨ። "የእንግሊዙ መጻሕፍት ውስጥ ያየሁትን ይመስላል።"

"አይመስልም" አልኬሚስቱ መለሰ። "የእነዚያን ጭልፊቶች በረራ ነው የሚመስለው፤ በአመክንዮ ብቻ ሊረዱት አይቻልም። የኤመራልዱ ጽላት ወደ ሁለንታ ነፍስ በቀጥታ መግቢያ ነው።

"ጠቢባን ይሄ ዓለም የገነት ቅጂ መሆኑን ይገነዘባሉ። የዚህ ዓለም ህልውና፣ ፍጹም የሆነ ዓለም ህልው ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው። እግዚአብሔር ይህንን ዓለም የፈጠረው፤ ሰዎች መንፈሳዊ አስተምህሮቶችንና ድንቅ ጥበቡን በሚታዩ ነገሮች አማካይነት መረዳት ይችሉ ዘንድ ነው። ለዚህ ነው በተግባር የምነግርህ።"

"የኤመራልዱን ጽላት መረዳት አለብኝ?" ጠየቀ ብላቴናው።

"የአልኬሚ ቤተሙክራ ውስጥ ብትሆን ኖሮ ይሄ ጊዜ የኤመራልዱን ጽላት መረዳት ትችላ ዘንድ ምርምር የምትጀምርበት ትክክለኛ ጊዜ ይሆን ነበር። አንተ ግን በረሃ ውስጥ ነህ። ተነክርበት። በረሃው ዓለምን የምታውቅበትን መረዳት ይሰጥሃል፤ በርግጥ በገጽ-ምድር ላይ ያለ ነገር ሁሉ ይህን ሊያደርግ ይቻለዋል። በረሃውን ማወቅ እንዲያን አይኖርብህም። ማድረግ የሚጠበቅብህ በአንዲት የአሸዋ ቅንጣት ላይ መመለስ ብቻ ነው፤ ከዚያ በእርሷ ውስጥ የሥነፍጥረትን ድንቆች ማየት ትችላለህ።"

"ራሴን በረሃው ውስጥ የምነክረው እንዴት ነው?"

"ልብህን አዳምጥ። ልብህ ከሁለንታ ነፍስ በመምጣቱና አንድ ቀንም ወደዚያው የሚመለስ በመሆኑ ሁሉንም ነገር ያውቃል።"

* * *

ለሁለት ቀናት ያህል በረሃውን በዝምታ አቋረጡ። በጣም የተፋፋመው ጦርነት ወዳለበት ሥፍራ እየቀረቡ በመሆኑ አልኬሚስቱ የሚጓዘው በጥንቃቄ ነበር። በጉዟቸው ወቅት ብላቴናው ልቡን ለማዳመጥ ሞከረ።

እንዲያ ማድረግ ቀላል አልነበረም፤ በፊት በፊት ልቡ ሁሌም እውነቱን ይነግረው ነበር፤ የበኋላው ግን እውነት አልነበረም። ልቡ ማዘኑን ለሰዓታት የሚነግረው ጊዜ አለ፤ በሌላ ጊዜ ደግሞ በበረሃው ፀሐይ ስሜታዊ ይሆንና ብላቴናው እንባውን ለመደበቅ እንዲሞክር ያደርገዋል። ስለ ድብቅ ሃብቱ ሲያወራ ምቱ ይፈጥናል፤ የብላቴናው ዓይኖች ማለቂያ የሌላቸው አድማሳት ላይ ሲተከሉ ምቱ ይዘገያል። ሆኖም ልቡ በአልኬሚስቱና በብላቴናው መሐል ጸጥታ በነገሰበት ወቅት እንኳን ዝም አይልም ነበር።

“ልቦቻችንን ማዳመጥ ያለብን ለምንድነው?” ብላቴናው ጠየቀ ማደሪያቸውን ሲያበጃጁ።

“ምክንያቱም፤ ልብህ የትም ይሁን፤ ሀብትህን የምታገኘው እዚያ በመሆኑ ነው።”

“ልቤ ግን ተረብሷል” አለ ብላቴናው። “የራሱ ህልሞች አሉት፤ ስሜታዊ ይሆናል፤ ደግሞም አንድ የበረሃ ሴት አፍቃሪ ሆኗል። ስለ እሷ ሳስብ ልቤ ስለራሴ እየጠየቀኝ ብዙ ሌሊቶችን አፍጥጬ አነጋለሁ።”

“ጥሩ ነው። ልብህ ሕያው ነው። የሚልህን ማዳመጥህን ቀጥል።”

* * *

በተከታዮቹ ቀናት፤ ሁለቱ ተጓጉሮ በአያሌ የታጠቁ ተዋጊዎች አጠገብ አለፉ፤ ሌሎችንም ከአድማሱ ባሻገር ተመለከቱዋቸው። የብላቴናው ልብ ስለ

ፍርሃት መናገር ጀመረ። ፍለጋ ወጥተው ስላልተሳካላቸው ሰዎች የሚናገሩ ታሪኮችን ነገረው።

አንዳንድ ጊዜ ሀብቱን ላያገኝ ስለመቻሉ፣ ወይም በረሃው ውስጥ ሊሞት ስለመቻሉ እየነገረ ያስፈራራዋል። በሌላ ጊዜ መርካቱን ለብላቴናው ይነግረዋል፡- ምክንያቱም ፍቅርና ሃብትን አግኝቷልና።

“ልቤ ከሃዲ ነው” አለ ብላቴናው ለአልኬሚስቱ። “ፍለጋዬን እንድቀጥል አይፈልግም።”

“ይሄ የሚመስል ነገር ነው” አልኬሚስቱ መለሰ። “በተፈጥሮው አንተ ህልምህን በመከተልህ ያለህን ነገር ሁሉ እንዳታጣ ይፈራል።”

“ታዲያ ልቤን ማዳመጥ ያለብኝ ለምንድነው?”

“ከእንግዲህ ዝም ልታሰኘው ስለማትችል። የሚነግርህን ነገር እንዳልሰማ ለመምሰል ብትሞክርም እንኳን አንተ ስለህይወትና ስለ ዓለም እያሰብክ ያለኸውን እየደገመልህ ሁሌም ውስጥህ ይኖራል።”

“ከሃዲም ቢሆን አድምጠው ነው የምትለኝ?”

“ከህደት ላይታሰብ የሚመጣ ነገር ነው። ልብህን በደንብ ካወቅኸው አንተ ላይ ከህደት ሊፈጽምብህ አይችልም። ምክንያቱም ህልሞቹንና ምኞቶቹን፣ እነሱንም እንዴት መያዝ እንዳለብህ ታውቃለህና።

“ከልብህ ማምለጥ አትችልም። ስለዚህ የሚልህን መስማት ይሻላል። ለዚህ ነው ያልተጠበቀ አደጋን ከእንግዲህ የማትፈራው።”

በረሃውን በማቋረጥ ላይ ሳሉ ብላቴናው ልቡን ማዳመጡን ቀጠለ።
ሽወዳዎቹንና ማታለሎቹን ተረድቶ፤ እንዳለ መቀበልንም ለመደ። ፍርሃቱን
አጣ፤ ወደ አሲሱ የመመለስ ፍላጎቱንም ረሳው፤ ምክንያቱም አንድ ከሰዓት
በኋላ ልቡ ደስተኛ መሆኑን ነግሮታል። "እንዳንዴ የምነጫነጫው" አለው
ልቡ፤ "የሰው ልብ በመሆኔ ምክንያት ነው፤ የሰዎች ልቦች እንደዚህ
ናቸው። ሰዎች በጣም ወሳኝ ህልማቸውን መከተል ይፈራሉ፤ ምክንያቱም
ህልማቸው ለእነሱ እንደማይገባ፤ ወይም ላይሳካላቸው እንደሚችል
ይሰማቸዋል። እኛ ልቦቻቸው ደግሞ ለዘላለም ትተውን የራቁትን
ተፈቃሪዎቻችንን፤ ጥሩ ሊሆኑ ይችሉ የነበሩ ነገር ግን ያልሆኑ ቅጽበቶችን፤
ወይም ምናልባት የሚገኙ ነገር ግን ለዘላለም አሸዋው ውስጥ ተቀብረው
የቀሩ ሀብቶችን እያሰብን እንፈራለን። ምክንያቱም እነዚህ ነገሮች ቢከሰቱ
አስከፊ ስቃይ ይደርስብናል።"

* * *

"ልቤ እንዳይጎዳ ነው የሚፈራው" ብላቴናው ለአልኬሚስቱ አንድ ምሽት
ጨረቃ አልባውን ሰማይ እየተመለከቱ ሳለ ነገረው።

"የመጎዳት ፍርሃት ከመጎዳት ከራሱ የከፋ መሆኑን ለልብህ ንገረው።
ህልሙን ፍለጋ የወጣ የትኛውም ልብ ተጎድቶ እንደማያውቅ፤ ምክንያቱም
እያንዳንዱ የፍለጋው ሰከንድ ከእግዚአብሔር እና ከዘላለማዊነት ጋር መገናኛ
መሆኗንም ንገረው።"

"እያንዳንዱ የፍለጋው ሰከንድ ከእግዚአብሔርና ከዘላለማዊነት ጋር መገናኛ
ሰከንድ ናት" ብላቴናው ለልቡ ነገረው። "ከልቤ ድብቅ ሃብቴን ስፈልግ፤
እያንዳንዱ ቀን ብርሃናማ ሆኖልኛል፤ ምክንያቱም እያንዳንዱ ሰዓት
የማሳካው ህልም አንድ አካል ነውና። ከልቤ ድብቅ ሃብቴን እየፈለግሁ

እያለሁ፤ ለአንድ የበግ እረኛ የማይቻሉ የሚመስሉ ነገሮችን ለመሞከር ወኔ ባይኖረኝ ኖሮ በምንም መንገድ ላውቃቸው የማልችላቸውን ነገሮች በእግረ መንገድ አውቄያለሁ።"

ከዚያ በኋላ ልቡ ሙሉውን ከሰዓት በኋላ ጸጥ ብሎለት ቆየ። ያን እሳት ምሽትም ብላቴናው ጭልጥ ያለ እንቅልፍ ወሰደው፤ እንደነቃ ልቡ ከሁለንታ ነፍስ የመጡ ነገሮችን ይነግረው ጀመር። ከሁሉም ደስተኛ ሰዎች ጋር እግዚአብሔር መኖሩን ነገረው። ልክ አልኬሚስቱ እንዳለው ከአንዲት የበረሃው አሸዋ ቅንጣትም ውስጥ ደስተኝነት ሊገኝ መቻሉን ደግሞ ነገረው። ምክንያቱም የአሸዋ ቅንጣትዋ የስነ ፍጥረት ቅጽበት ናት፤ ሁለንታም እሷን ለመፍጠር ብዙ ሚሊዮን ዓመት ፈጅቶበታል። "በምድር ያለ ሰው ሁሉ የሚጠብቀው ድብቅ ሃብት አለው" አለው ልቡ። "እኛ የሰዎች ልቦች ስለ እነዚያ ሃብቶች ብዙ ጊዜ እንናገርም፤ ምክንያቱም ሰዎች እነሱን ፍለጋ የመውጣት ፍላጎት የላቸውም። ስለ ሃብቶቹ ለሀፃናት ብቻ እናወራላቸዋለን። ኋላ ላይ ግን ሀይወት በራሷ አቅጣጫ ወደ እጣፈንታዋ ትሄድ ዘንድ እንተዋታለን። የሚያሳዝነው በጣም ጥቂቶች ናቸው ወደ እጣፈንታቸውና ወደ ደስተኝነት የሚያደርሳቸውን መንገድ የሚከተሉት። ለአብዛኞቹ ሰዎች አለም አስፈሪ ስፍራ ትመስላቸዋለች፤ በዚህም ምክንያት አለም አስፈሪ ትሆንባቸዋለች።"

"ስለዚህም እኛ ልቦች ለስለስ እያልን እንናገራለን። መጮሃችን አልቀረም፤ ሆኖም ቃሎቻችን እንዳይሰሙ እንመኛለን። ሰዎች ልቦቻቸውን ባለመከተላቸው ምክንያት እንዲጎዱ አንፈልግም።"

"ሰዎች ሀልሞቻቸውን ይከተሉ ዘንድ ልቦቻቸውን መንገራቸውን ለምን ያቋርጣሉ?" ብላቴናው አልኬሚስቱን ጠየቀው።

“ምክንያቱም እሱ ነው አንድን ልብ በጣም የሚጎዳው። ልቦች ደግሞ መጎዳት አይፈልጉም።”

ከዚህ ጊዜ ጀምሮ ብላቴናው ልቡን ተረዳው። መናገሩን እንዳያቆምም ጠየቀው። ከህልሙ ቢርቅ ልቡ እንዲጫነውና ማስጠንቀቂያ እንዲሰጠው ጠየቀው። ብላቴናውም ማስጠንቀቂያውን በሰማ ጊዜ መልእክቱን እንደሚከተለው ማለ።

ምሽት ላይም ይህንን ሁሉ ለአልኬሚስቱ ነገረው። አልኬሚስቱም የብላቴናው ልብ ወደ ሁለንታ ነፍስ መመለሱን ተገነዘበ።

“እና አሁን ምን ማድረግ ነው ያለብኝ?” ብላቴናው ጠየቀው።

“በፒራሚዶች አቅጣጫ ቀጥል” አሰ አልኬሚስቱ። “ለንግሮቹ ትኩረት መስጠትህንም ቀጥል። ልብህ አሁንም ድብቅ ሀብትህ ያለበትን ሥፍራ ሲያሳይህ አቅም አለው።”

“አሁንም እሱን ብቻ ነው ማወቅ ያለብኝ?”

“አይደለም” አልኬሚስቱ መለሰለት። “አሁንም ቢሆን ማወቅ ያለብህ ነገር፡- አንድ ህልም እውን ከመሆኑ በፊት የሁለንታ ነፍስ በፍለጋው ወቅት የተገኘውን ትምህርት ይፈትናል። ይህን የሚያደርገው ክፉ ስለሆነ አይደለም፤ ይልቁንም ህልሞቻችንን ከማሳካት በተጨማሪ፤ ህልማችንን ስንከተል ባገኘናቸው ትምህርቶች የተካንን እንሆን ዘንድ ነው። ይሄ ነው ብዙዎች ተስፋ የሚቆርጡበት ነጥብ። ይሄ ነው በበረሃው ቋንቋ እንደምንናገረው፤ ዘንባባዎቹ በአድማሱ ላይ ይታዩት ሲጀምሩ መንገደኛው በጥም የሚሞትበት” ነጥብ ነው።

“እያንዳንዱ ፍለጋ በጀማሪ እድል ነው የሚጀምረው። እያንዳንዱ ፍለጋ የሚደመደመውም በባለእድሉ በከባድ ፈተና ውስጥ ማለፍ ነው።”

ብላቴናው አንድ የቆየ የአገሩ አባባል ታወሰው። “ሊነጋ ሲል ይጨልማል” ይላል።

* * *

በተከታዩ ቀን የመጀመሪያው ግልጽ የአደጋ ምልክት ታየ። ሶስት የታጠቁ ተዋጊዎች ብላቴናውንና አልኬሚስቱን ቀረቧቸውና ምን እያደረጉ እንደሆነ ጠየቋቸው።

“በገዴ አሞራዬ እያደንኩ ነው” አልኬሚስቱ መለሰ።

“መታጠቅ አለመታጠቃችሁን መፈተሽ ይኖርብናል” አለ ከተዋጊዎቹ አንዱ።

አልኬሚስቱ በዝግታ ከፈረሱ ላይ ወረደ፤ ብላቴናውም እንዲሁ። “ይሄን ሁሉ ገንዘብ የያዝከው ለምንህ ነው?” የብላቴናውን ቦርሳ እየፈተሸ።

“ፒራሚዶቹ ጋር ለመድረስ ስለሚያስፈልገኝ ነው” አለ።

የአልኬሚስቱን ንብረቶች ሲፈትሽ የነበረው ሰው ደግሞ በፈላሽ የተሞላች ትንሽዬ የክሪስታል ብልቃጥ እና ከዶሮ እንቁላል በትንሹ ከፍ የምትል ቢጫ የጠርሙስ እንቁላል አገኘ።

“እነኚህ ምንድን ናቸው?” ጠየቀው።

"የፈላስፋው ጠጠር እና እድሜ ቀጥል ማየ-ህይወት ናቸው። የአልኬሚስቶች ዓቢይ ሥራዎች ናቸው። ያንን ፈላሽ የተጎነጨ ሰው በሽታ አይነካውም፤ የዚህ ጠጠር ሽራፊ ደግሞ ማንኛውንም ዓይነት ብረት ወደ ወርቅ ይለውጣል።"

አረቦቹ ሳቁበት፤ አልኬሚስቱም አብሯቸው ሳቀ። በምላሹ ተደንቀው ብላቴናውንም አልኬሚስቱንም ከነሙሉ ንብረታቸው ትተዋቸው አለፉ።

"አብደሃል?" ብላቴናው መሔዳቸውን ተመልክቶ አልኬሚስቱን ጠየቀው።
"ለምንድነው እንደዚያ ያደረከው?"

"ከህይወት ቀላል ትምህርቶች አንዱን ሳሳይህ ብዬ ነው" አልኬሚስቱ መለሰለት። "ታላላቅ ሃብቶችን ይዘህ ለሰዎች ብትነግራቸው የሚያምንልህ ሰው በቀላሉ አታገኝም።"

የበረሃ ጉዟቸውን ቀጠሉ። እያንዳንዱ ቀን ባለፈ ቁጥር የብላቴናው ልብ ዝምታ እየጨመረ መጣ። ከእንግዲህ ስላለፉም ሆነ ስለሚመጡ ነገሮች የማወቅ ፍላጎት የለውም፤ በበረሃው ለመመሰጥና ከብላቴናው ጋር ከሁለንታ ነፍስ ባህር ለመጠጣት ዝም ብሏል። ብላቴናውና ልቡ ጓደኛዎች ሆነዋል፤ አሁን አንዳቸው ሌላቸውን የመከዳት አቅም የላቸውም።

ልቡ የሚያናግረው ብላቴናውን ለማነቃቃትና ብርታትን ሊሰጠው ብሎ ነው፤ ምክንያቱም የበረሃው የዝምታ ቀናት አሰልቺዎች ናቸው። ልቡ ለብላቴናው ስለጠንካራ ጎኖቹ ይነግረዋል። በጎቹን እስከመተውና እጣፈንታውን እስከመከተል ስላደረሰው ወኔው፤ እንዲሁም ከሪስታል መደብሩ ውስጥ ስለነበረው ጥንካሬውም ይነግረዋል።

ልቡ ብላቴናው ልብ ያላሰውንም ነገር ነግሮታል፡- አስግተውት ስለነበሩ ግን ደግሞ ስላላስተዋላቸው አደጋዎች፡፡ አንድ ጊዜ ብላቴናው ከአባቱ የወሰደውን ጠብመንጃ ራሱን እንዳያቆስል ብሎ ልቡ እንደደበቀበት አወራሰት፡፡ ብላቴናው በጣም ታሞ መስክ ላይ ወደ ላይ ሲለው ቆይቶ ከባድ እንቅልፍ የተኛበትን ቀንም አስታወሰው፡፡ ከፊቱ በርቀት ብላቴናውን ገድለው በጎቹን ሊዘርፉት መንገድ ላይ የሚጠብቁት ሁለት ሴቦች ነበሩ፡፡ እሱ ባጠገባቸው ሳያልፍ በመቅረቱ ግን መንገድ ቀይሮ የሔደ መስሏቸው ጉዟቸውን ቀጥለዋል፡፡

"የሰው ልቡ ሁሌም ረዳቱ ነው?" ብላቴናው አልኬሚስቱን ጠየቀው፡፡

"እጣፈንታቸውን እውን ለማድረግ የሚጣጣሩ ሰዎች ልቦች ከሆኑ ብዙ ጊዜ ረዳቶች ይሆናሉ፡፡ ሆኖም ህፃናትን፣ ለካራሞችንና አዛውንቶችንም ጭምር ልቦቻቸው ይረዱዋቸዋል፡፡"

"ይሄ ማለት ፈጽሞ አደጋ አያጋጥመኝም ማለት ነው?"

"ልብህ የሚችለውን ያደርግልሃል ማለት ብቻ ነው" አለ አልኬሚስቱ፡፡

በከለዓት በኋላ ጉዟቸውን ከተዋጊ ጎሳዎች በአንደኛው ሠፈር አለፉ፡፡ በሰፈሩ ጥጋጥግ ቆንጆ ቆንጆ ነጫጭ ጀለቢያ የለበሱ አረቦች ከነሙሉ ትጥቃቸው ዝግጁ ሆነው ይታያሉ፡፡ ሰዎቹ ሁቃህዎቻቸውን እያጨሰ የፍልሚያ ገድሎቻቸውን ያወራሉ፡፡ ለሁለቱ ተጓገሮች ትኩረት የሰጣቸው የለም፡፡

"አደጋ የለም" አለ ብላቴናው፣ ሰፈሩን እያለፉ ሲሄዱ፡፡

አልኬሚስቱ የተናደደ መሰለ፡- "በልብህ ተማመን፣ ነገር ግን በረሃ ውስጥ መሆንህን አትዘንጋ፡፡ ሰዎች እርስበርሳቸው ሲዋጉ፣ የሁለንታ ነፍስ

የፍልሚያውን ጩኸት መስማት ትችላለች። ከጸሐይ በታች ባሉ ነገሮች ጠስ ከሚመጡ ችግሮች የሚያመልጥ የለም።"

ሁሉም ነገሮች አንድ ናቸው፤ ሲል አሰበ ብላቴናው። ከዚያም በረሃው የአልኬሚስቱን ንግግር ትክክለኛነት ማሳየት የፈለገ ይመስል፤ ሁለት ፈረሰኞች ከኋላቸው መጡባቸው።

"ከዚህ ማለፍ አትችሉም" አለ አንደኛው። "ኅላዎቹ የሚፋለሙበት ሥፍራ ላይ ነው ያላችሁት።"

"ርቂ አልሔድም" አልኬሚስቱ መለሰለት፤ የፈረሰኛው ዓይኖች ላይ አይኖቹን ተክሉ። ለጥቂት ጊዜ መሐላቸው ዝምታ ሰፈነ፤ ከዚያም አልኬሚስቱና ብላቴናው ጉዟቸውን ይቀጥሉ ዘንድ ተስማሙ።

ብላቴናው የሃሳብ ልውውጡን በአድናቆት ተመልክቷል። "እነዚያ ፈረሰኞች ላይ በአስተያየትህ ተጽእኖ አሳረፍክባቸው" አለ።

"ዓይኖችህ የነፍስህን ብርታት ያሳያሉ" አልኬሚስቱ መለሰ።

እውነት እኮ ነው ብሎ አሰበ ብላቴናው። በጦር ሰፈሩ ውስጥ ከበርካቶቹ መሳሪያ የታጠቁ ሰዎች መሐል ዓይኖቹን ተክሎ ሁሉን የሚመለከታቸው አንድ ሰው እንደነበረ አስተውሏል። ሩቅ ከመሆኑ የተነሳ መልኩን መለየት እንኳ አይቻልም። ብላቴናው ግን ያ ሰው እሱንና አልኬሚስቱን ይመለከታቸው እንደነበረ እርግጠኛ ነው።

መጨረሻ ላይ በአድማሱ ላይ የተዘረጉትን ተራሮች እንዳለፉ ፒራሚዶች ጋር ለመድረስ የሁለት ቀን መንገድ ብቻ እንደቀራቸው ነገረው።

“የመለያያ ጊዜያችን ከደረሰ” አለ ብላቴናው፤ “ስለ አልኬሚ አስተምረኝ።”

“ስለ አልኬሚ እኮ አሁንም ታውቃለህ። አልኬሚ የሁለንታን ነፍስ ዘልቆ የመግባትና ላንተ ብቻ ተብሎ የተቀመጠልህን ሀብት የማግኘት ነገር ነው።”

“አአይ። እንደሱ ማለቴ እኮ አይደለም። እኔ የተናገርኩት እርሳስን ወደ ወርቅ ስለመለወጥ ነው።”

አልኬሚስቱን የበረሃውን ዓይነት ዝምታ ዋጠው፤ ለብላቴናው ምላሹን የሰጠው ሊመገቡ ጉዟቸውን ባቋረጡ ጊዜ ነበር።

“በህዋው ላይ ያለ ነገር ሁሉ በለውጥ ሂደት የተገኘ ነው” አለው። “እናም ለጠቢባን፤ ወርቅ ከሌሎች ብረቶች በበለጠ አዝጋሚ የለውጥ ሂደት የተገኘ ብረት ነው። ለምን ብለህ አትጠይቀኝ፤ ለምን እንደሆነ አላውቅም። የማውቀው ትውፊቱ ሁሌም ትክክል መሆኑን ነው።

“ለዎች የጠቢባኑን ቃላት ተረድተዋቸው አያውቁም። ስለዚህም ወርቅ አዝጋሚ የለውጥ ትእምርት በመሆን ፈንታ የግጭት መነሻ ሆነ።”

“በንግሮች የሚነገሩ ብዙ ቋንቋዎች አሉ” አለ ብላቴናው። “የግመል ጩኸት ከጩኸትነት ያለፈ እንዳልሆነ የሚሰማኝ ጊዜ ነበረ። ከዚያ የአደጋ ማስጠንቀቂያ ሆነ። በመጨረሻ ደግሞ ተመልሶ ጩኸት ብቻ ሆነብኝ።”

ንግግሩን ተወው። አልኬሚስቱ ቀድሞውኑ ይህን ሁሉ ሳያውቀው አልቀረም።

“እውነተኛ አልኬሚስቶችን አውቃለሁ” አልኬሚስቱ ቀጠለ። “ራሳቸውን በአብያተ መከራቸው ውስጥ ዘግተው ወርቅ እንደተለወጠው ለመለወጥ

ይሞክሩ ነበር። በኋላ የፈላስፋውን ጠጠር አገኙ፤ ምክንያቱም አንድ ነገር ወደ ሌላ ቅርጽ ሲለወጥ በዙሪያው ያሉ ነገሮች ሁሉም አብረውት ይለወጣሉ።

"ሌሎች በአጋጣሚ ጠጠሩን አገኙት። ቀድሞውኑም ተሰጥኦው ነበራቸው፤ ነፍሶቻቸውም ከሌሎች ነፍሶች ይልቅ ለእንዲህ ያሉ ነገሮች የተዘጋጁ ነበሩ። ሆኖም ከቁጥር አይገቡም። እጅግ በጣም ጥቂቶች ናቸው።

"ደግሞ ሌሎችም ነበሩ፤ ወርቅ ብቻ የሚፈልጉ። ምስጢሩን በፍጹም አላገኙትም። እርሳስ፤ መዳብ እና ብረት ሊያሳኩት የሚገባ የየራሳቸው እጣ ፈንታ እንዳላቸው ዘንግተዋል። በሌላው እጣ ፈንታ ጣልቃ የሚገባ ማንም ቢሆን የራሱን እጣ ፈንታ ማወቅ እንኳ አይቻለውም።"

የአልኬሚስቱ ቃላት እንደ እርግማን ተስተጋቡ። ከመሬት ላይ አንድ ቅርፊት አነሳ።

"ይሄ በረሃ ባህር ነበር" አለ።

"አኔም አስተውዬዋለሁ" ብላቴናው መለሰ።

አልኬሚስቱ ቅርፊቱን ለብላቴናው እያቀበለው ጆሮው ላይ እንዲያደርገው ነገረው። ልጅ እያለ ብዙ ጊዜ እንደዚህ አድርጎ የባህሩን ድምጽ ሰምቷል።

"ባህሩ እዚህ ቅርፊት ላይ ቀርቷል፤ ምክንያቱም እጣፈንታው ይኸው ነው። በረሃው ተመልሶ በውሃ እስኪሸፈን ድረስም እንደዚህ መሆኑን አይተውም።"

ፈረሶቻቸው ላይ ተቀመጡና በግብጽ ፒራሚዶች አቅጣጫ ጋለቡ።

* * *

የብላቴናው ልብ የአደጋ ድምጽ በሰማ ጊዜ ጀንበር እየጠለቀች ነበር። ግዙፍ ግዙፍ በሆኑ የአሸዋ ጋራዎች ተከበዋል፤ ብላቴናው እሱም የሆነ ነገር ተሰምቶት እንደሆነ ብሎ አልኬሚስቱን ተመለከተው። አልኬሚስቱ ግን ምንም አይነት አደጋ መኖሩን የተረዳ አይመስልም። ከአምስት ደቂቃ በኋላ ሁለት ፈረሰኞች ከፊታቸው እየጠበቁቸው እንደሆነ ተመለከተ። ለአልኬሚስቱ ምንም ከመናገሩ በፊት ሁለቱ ፈረሰኞች አስር ሆኑ። ከዚያም ከየአሸዋ ጋራዎቹ ሥር ወጥተው አካባቢውን አጥለቀለቁት።

ሙሉ ሰማያዊ ለብሰው በጥምጣማቸው ዙሪያ ጥቁር ቀለበቶችን ያጠለቁ ጎሰኞች ናቸው። ፊታቸው ከአይኖቻቸው በቀር በሰማያዊ ዓይነርግቦቻቸው ተሸፍነዋል።

ገና ከሩቅ ሳይቀር ዓይኖቻቸው የነፍሶቻቸውን ጥንካሬ ያሳያሉ። እኒሁ ዓይኖቻቸው ስለሞትም ይናገራሉ።

* * *

ሁለቱ በቅርብ ወዳለ የጦር ሰፈር ተወሰዱ። አንድ ወታደር ብላቴናውንና አልኬሚስቱን መሪው ከበታቸቹ ጋር ስብሰባ ወደያዘበት ድንኳን አስገባቸው።

“እነኚህ ሰላዮች ናቸው” አለ ከሰዎቹ አንዱ።

“እኛ ተጓገሮች ነን” አልኬሚስቱ መለሰ።

“ከሶስት ቀን በፊት በጠላት ጦር ሰፈር ታይታችኋል። እዚያ ካለ አንድ ወታደር ጋር ስትነጋገሩ ነበር።”

"እኔ በረሃውን የምዞር፣ ስለከዋክብት የማውቅ ሰው ነኝ" አለ አልኬሚስቱ።
"ስለ ወታደሮቹም ሆነ ስለ ጎሳዎቹ እንቅስቃሴ የማውቀው የለም። እኔ ይህን
ወዳጄን መንገድ እየመራሁት ብቻ ነኝ።"

"ወዳጅህ ምንድነው?" የጦር መሪው ጠየቀ።

"አልኬሚስት ነው" መለሰ አልኬሚስቱ። "የተፈጥሮን ኃይሎች መረዳት
ይችላል። እጅግ ልዩ የሆነ ኃይሉን ሊያሳያችሁም ይፈልጋል።"

ብላቴናው በዝምታ እና በፍርሃት አዳመጠ።

"ፀጉረ ልውጥ ሰው እዚህ ምን ይሰራል?" ከሰዎቹ ሌላኛው ጠየቀ።

"ለእናንተ ጎሳ ሊያበረክት ገንዘብ አምጥቶላችኋል" አለ አልኬሚስቱ።
ብላቴናው ከመናገሩ በፊት። የብላቴናውን ቦርሳ ወሰደና የወርቅ መሐልቆቹን
ለጦር መሪው ሰጠው።

አረቡ ዝም ብሎ ተቀበለው። ብዙ መሳሪያዎችን ለመግዛት ይበቃዋል።

"አልኬሚስት ምንድነው?" በመጨረሻ ጠየቀ።

"ተፈጥሮንና ዓለምን መረዳት የሚችል ሰው ነው። ከፈለገም ይህን ሰፈር
በነፋስ ኃይል ብቻ ማጥፋት ይችላል።"

ሰዎቹ ሳቱ። ከጦርነት ጣጣዎች ጋር ተላምደዋል፤ ነፋስ ገዳይ ሆኖ
ሊመታቸው እንደማይችል ያውቃሉ። ሁሉም ግን የልብ ምታቸው ሲፈጥን
ተሰማቸው። በረከኞች እንደመሆናቸው አስማተኞችን ይፈሯቸዋል።

"ሲያደርገው ማየት እፈልጋለሁ" አለ ጦር መሪው።

“የሰት ቀናት ያስፈልጉታል” አልኬሚስቱ መለሰ።

“ኃይሉን ለማሳየት ሲል ብቻ ራሱን ወደ ነፋስነት ይለውጣል። ካልቻለ ለጎሳዎ ክብር ህይወታችንን አንሰጥምታለን።”

“የእኔ የሆነውን ነገር ሰጠኝ አትችሉም” አለ የጦር መሪው በትምክህተኝነት ለጎሳው የጠየቁትን የሰት ቀናት ጊዜ ሰጣቸው።

ብላቴናው በፍርሃት እየተንቀጠቀጠ ነገር ለፍቅሩ ከድንኳኑ ይወጣ ዘንድ አበረታታው።

“መፍራትህን አታሳያቸው” አለ አልኬሚስቱ “ጊዜው ደፋፎች በመሆናቸው ፈሪዎችን ይንቋቸዋል።”

ብላቴናው ግን መናገር እንኳን አልቻለም። መናገር የቻሉት በጦር ሰፈሩ መሐል ለመሐል የእግር ጉዞ ካደረጉ ነው። እነሱን ማሰር አስፈላጊ አልነበረም። አረቦቹ ፈረሶቻቸውን ብቻ ነው የነጠቋቸው። እናም አሁንም ዓለሙ ሥፍር ቁጥር የሌላቸውን ቋንቋዎችን ገለጠ። ከቅጽበታት በፊት ማብቂያ የለሽ እና ነፃ የነበረው በረሃ አሁን ሊጥሱት የማይቻል ግንብ ሆነ።

“ያለኝ ሁሉ ሰጠሃቸው!” ብላቴናው ተናገረ። “ህይወቴን ሙሉ ያጠራቀምኩትን ሁሉ!”

“ብትሞት የምታገኘው ጥቅም ምንድነው?” አልኬሚስቱ መለሰ። “ገንዘብህ ለሰሰት ቀናት ያህል አትርፎሃል። ብዙ ጊዜ ገንዘብ የሰውን ህይወት አያተርፍም።”

ብላቴናው ግን የጥበብን ቃል መስማትን በጣም ፈርቷል። ራሱን ወደ ነፋስነት እንዴት መለወጥ እንደሚችል አያውቅም። እሱ አልኬሚስት አይደለም!

አልኬሚስቱ ከወታደሮቹ አንዱን ሻይ እንዲመጣለት ጠይቆት ሻዩን የብላቴናው እጅ ላይ አፈሰሰበት። የእጩይታ ማእበል በላዩ ላይ አረፈ፤ አልኬሚስቱም ብላቴናው ያልተረዳቸውን ጥቂት ቃላት አነኩበት።

"ለፍርሃትህ እጅህን አትስጥ" አለ አልኬሚስቱ ያልተለመደ ሞገስ ባለው ድምጽ። "ከሰጠህ ከልብህ መነጋገር አትቸልም።"

"ያም ሆነ ይህ ራሴን ወደ ነፋስነት እንዴት መለወጥ እንደምችል አላውቅም።"

"ሰው እጣፈንታውን የሚከተል ከሆነ፣ ማወቅ የሚያስፈልገውን ነገር ሁሉ ያውቃል። ህልምን እንዳይሳካ የሚያደርገው አንድ ብቸኛ ነገር ውድቀትን መፍራት ነው።"

"ውድቀትን አልፈራም። ራሴን ወደ ነፋስነት እንዴት እንደምለውጥ ስለማላውቅ ብቻ ነው።"

"እንደሱ ከሆነ መማር ይኖርብሃል፤ ህይወትህ በእሱ ላይ የሚወሰን ነውና።"

"ባልችልስ?"

"እጣፈንታህን እውን በማድረግ ጉዞህ መሐል ትሞታለህ። ይሄ ደግሞ የእጣፈንታቸውን ምንነት እንኳን ሳያውቁ እንደሚሞቱ ሚሊዮኖች ከመሞት በጣም ይሻላል።"

“ሆኖም አትጨነቅ” ቀጠለ አልኬሚስቱ። “ብዙ ጊዜ የሞት ፍርሃት ለዎችን ስለ ህይወቶቻቸው የበለጠ እንዲያውቁ ያደርጋቸዋል።”

የመጀመሪያው ቀን አለፈ። በጦር ሰፈሩ አቅራቢያ ከባድ ጦርነት ተካሂዶ ስለነበር፣ በርካታ ቁስለኞች ወደ ጦር ሰፈሩ ተመለሱ። ሚቶቹ ወታደሮች በሌሎች ተተኩ፤ ህይወትም እንደነበረችው ቀጠለች። ሞት ምንም ነገር አይለውጥም ሲል አሰበ - ብላቴናው።

“ቆይተህም ልትሞት ትችል ነበር” አለው አንድ ወታደር አንዱን የወገኑን አስከሬን። “ሰላም ከወረደ በኋላ ልትሞት ትችል ነበር። ነገር ግን መቼም ይሁን መቼ መሞትህ አይቀርም ነበር።”

ቀኑ ሲመሽ ብላቴናው ገዴውን ይዞ ወደ በረሃው የሄደውን አልኬሚስቱን ፍለጋ ወጣ።

“አሁንም ራሴን እንዴት ወደ ነፋስነት መለወጥ እንደምችል አልታየኝም” ብላቴናው ደገመለት።

“የነገርኩህን አስታውስ፡- ይህ ዓለም የእግዚአብሔር በዓይን የሚታይ ብቻ ገጽታው ነው። የአልኬሚ ተግባር ደግሞ መንፈሳዊ ፍጽምናን ከቁሳዊው ዓለም ጋር ማገናኘት ነው።”

“ምን እያደረግህ ነው?”

“ገዴ አሞራዬን እየመገብኩ።”

“ራሴን ወደ ነፋስነት መለወጥ ከተሳነኝ መሞታችን ነው” አለ ብላቴናው።

“ገዴህን ለምን ትመግበዋለህ?”

"አንተ ትሞት ይሆናል" አለ አልኬሚስቱ። "እኔ ራሴን ወደ ነፋስነት እንዴት መለወጥ እንደምችል አውቃለሁ።"

* * *

በማግስቱ ብላቴናው በጦር ሰፈሩ አቅራቢያ ያለ ማማ ላይ ወጣ። ጠባቂዎቹ ፈቅደውለታል፤ ምክንያቱም ራሱን ወደ ነፋስነት መለወጥ ስለሚችለው አስማተኛ ሰምተዋል፤ እናም ሊጠጉት አልፈለጉም። ምንም ቢያደርግ በረሃውን ማለፍ አይችልም።

የማግስቱን ቀን ሙሉ ከሰዓት በኋላ በረሃውን እየቃኘ እና ልቡን እያደመጠ አሳለፈ። በረሃው ፍርሃቱን እንዳወቀበት ብላቴናው ተረድቷል።

ሁለቱም በአንድ ቋንቋ ነው የሚናገሩት።

* * *

በሳልስቱ የጦር መሪው ከመኮንኖቹ ጋር ስብሰባ ተቀመጠ። አልኬሚስቱን ወደ ስብሰባው ጠራውናም፤ "ራሱን ወደ ነፋስነት የሚለውጠውን ብላቴና እናይ ዘንድ እንሂድ" አለ።

"እንሂድ" አልኬሚስቱ መለሰ።

ብላቴናው ትናንት ወደነበረበት ማማ ወሰዳቸው። ሁሉንም ይቀመጡ ዘንድ ጠየቃቸው።

“ትንሹ ጊዜ ይወስዳል” አለ ብላቴናው።

“አንቸኩልም” የጦር መሪው መለሰ። “እኛ በረከኞች ነን።”

ብላቴናው ወደ አድማሱ ተመለከተ። በርቀት ተራሮች አሉ። የአሸዋ ቁልሎች፣ አለቶችና በህይወት መሰንበት መቻል በሚያጠራጥርበት በዚህ በረሃ መኖርን የመረጡ እጽዋት አሉ። ለአያሌ ወራት የተጓዘበት በረሃም አለ፤ ያን ያህል ጊዜ ቢቆይበትም በጣም በትንሹ ነው የሚያውቀው። በዚያ በትንሹ ክፍል እንግሊዙን፣ ሲራራዎችን፣ የጎሳ ጦርነቶች፣ እንዲሁም ሃምሳ ሺ የዘንባባ ዛፎችና ሶስት መቶ የውሃ ጉድጓዶች ያሉትን አሲስ አይቷል።

“ዛሬ ከዚህ ምን ትሻለህ?” በረሃው ጠየቀው። “እኔን በማየት ትናንት ያጠፋኸው ጊዜ አልበቃህም?”

“የሆነ ቦታ የምወዳትን ሴት ይዘሃል” አለ ብላቴናው። “ያንተን አሸዎች ስመለከት፣ እሷንም እያየኋት ነው። ወደ እሷ መመለስ እፈልጋለሁ፤ እናም ራሴን ወደ ነፋስነት መለወጥ እችል ዘንድ ያንተን እርዳታ እሻለሁ።”

“ፍቅር ምንድነው?” ጠየቀ በረሃው።

“ፍቅር የገዴው ከአሸዎችህ በላይ መብረር ነው። በእርሱ ምክንያት አንተ ምንጊዜም ግዳይ ይዞ የሚመለስብህ ለምሳሌ መስክ ነህ። እሱ አለቶችህን፣ ያሸዋ ጋራዎችንና ተራሮችህን ያውቃል፤ አንተ ደግሞ ለእርሱ ቸር ነህ።”

“ገዴው መንቆሮች የእኔን የራሴን ቁራሽ ይሸከማሉ” አለ በረሃው።

“ለዓመታት ካለችሻ ትንሽ ውሃ እየመገብኩ ስለግዳዬ ሳስብለትና፣ ግዳዬንም የት እንደሚያገኝ ስመራው ኖራለሁ። አንድ ቀን የእሱ ግዳይ በገጼ ላይ

ስለመኖሩ በምደሰትበት ወቅት ገዴው ከሰማይ ተወርውሮ መጥቶ የፈጠርኩትን ይነጥቀኛል።”

“ግን እኮ መጀመሪያውኑ ግዳዩን የፈጠርከው ለዚሁ ነው” ብላቴናው መለሰ።
“ገዴውን ለመመገብ። ገዴው ሰውን ይመግባል። ከዚያ ሰው ደግሞ ግዳዩ ተመልሶ የሚበቅልበትን አሸዋህን ይመግባል። ዓለም እንዲህ ናት።”

“እና ይሄ ነው ፍቅር?”

“አዎን፤ ይሄ ነው ፍቅር። እሱ ነው ግዳዩን ገዴው፣ ገዴውን ሰው፣ ሰውን ደግሞ በረሃውን የሚያደርገው። እሱ ነው እርሳሱን ወደ ወርቅ የሚለውጠው፤ ወርቁንም ወደ አፈር የሚመልሰው።”

“የምትናገረው ነገር አልገባኝም” አለ በረሃው።

“ሆኖም ቢያንስ ከአሸዋዎችህ በአንድ ሥፍራ የምትጠብቀኝ ሴት መኖሯ ይገባሃል። ለዚህም ነው ራሴን ወደ ነፋስነት መለወጥ ያለብኝ።”

በረሃው መልስ ሳይሰጠው ጥቂት ቆየ።

ከዚያም እንዲህ አለው፡- “ነፋሱ መንፈስ ይችል ዘንድ አሸዋዩን እሰጥሃለሁ፤ እኔ ብቻዬን ምንም ሳደርግልህ አልችልም። ነፋሱን እንዲረዳህ መጠየቅ አለብህ።”

የሆነ ትንፋሽ ይነፍስ ጀመረ። የጎሳው ጦረኞች እሱ በማያውቀው ቋንቋ እርስ በርሳቸው እየተነጋገሩ ብላቴናውን ከርቀት ያዩታል።

አልኬሚስቱ ፈገግ አለ።

ነፋሱ ወደ ብላቴናው ቀርቦ ፊቱን ዳሰሰው። ነፋሳት የማያውቁት ነገር የለምና ብላቴናው ከበረሃው ጋር ያወራውን ነፋሱ አውቆታል። ነፋሳት በመላው አለም ቢነፍሱም እትብቴ የተቀበረበትም ሆነ ለአገሬ አፈር ልብቃ የሚሉበት የትውልድም የሞትም ስፍራ የላቸውም።

"እርዳኝ" አለ ብላቴናው። "አንድ ቀን የማፈቅራትን ሴት ድምጽ ተሸክመህ አምጥተህልኛል።"

"በበረሃና በነፋስ ልሳን መናገርን ማን አስተማረህ?"

"ልቤ" መለሰ ብላቴናው።

ነፋሱ ብዙ ስሞች አሉት። በዚህኛው ክፍለ ዓለም ሲሮኮ ይሉታል እርጥበትን ከውትያኖሶቹ ወደ ምሥራቅ ያመጣልና። ልጁ በመጣበት ሩቅ አገር ደግሞ ሴቫንተር ይሉታል - የበረሃውን አሸዋዎችና የሙሮችን የጦርነት ጩኸቶች ይዞ መጥቷል ብለው ያምናሉና። የእርሱ በጎች ይኖሩበት ከነበረው የግጦሽ መስክ ባሻገር የሚኖሩ ሰዎች ነፋሱ ከአንዳሉዚያ ነው የመጣው ይሉ ይሆናል። በእውነቱ ከሆነ ግን ነፋሱ መምጫም መሐጃም የለውም፤ ለዚህም ነው ከበረሃው ይበልጥ ብርቱ የሆነው። አንድ ቀን የሆነ ሰው በረሃው ላይ ዛፎችን ይተክልና በጎችም ያረባ ይሆናል፤ ነፋሱን ግን ፈጽሞ መግራት አይችልም።

"ነፋስን መሆን አትችልም" አለ ነፋሱ። "ሁለታችን በጣም የተለያየን ነገሮች ነን።"

"ይዚ እውነት አይደለም" አለ ብላቴናው። "በጉዞዎቹ የአልኬሚስቶችን ምስጢራት ተምረያለሁ። በውስጡ ነፋሳት፣ በረሃዎች፣ ውትያኖሶች፣

ኮከቦችና በዚህ ሁለንታ ላይ የተፈጠረው ነገር ሁሉ አሰኝ። ሁላችንም የተፈጠርነው በአንድ እጅ ነው፤ ስለዚህም አንድ ነፍስ ነው ያለን። እንዳንተ መሆን፤ በሁሉም የዓለም ጥግ መድረስ መቻል፤ ባህሮችን ማቋረጥ፤ ሃብቱን የደበቁትን አሸዋዎች መገላለጥና የማፈቅራትን ሴት ድምጽ መሸከም እፈልጋለሁ።”

“በቀደም ከአልኬሚስቱ ጋር ያወራኸውን ሰምቻለሁ” አለ ነፋሱ። “ሁሉም ነገር የየራሱ እጣፈንታ አለው ብሎሃል። ነገር ግን ሰዎች ራሳቸውን ወደ ነፋስነት መለወጥ አይችሉም።”

“ለጥቂት ጊዜያት ብቻ ነፋስ መሆንን አስተምረኝ” አለ ብላቴናው። “ከዚያ አኔና አንተ ሰዎችና ነፋሶች ስላሏቸው ገደብ የለሽ እድሎች ማውራት እንችላለን።”

የነፋሱ ጉጉት ተነሳሳ፤ እንዲህ ያለ ነገር አጋጥሞት አያውቅም። ስለ እነዚያ ነገሮች ማውራቱን ቢፈልገውም፤ አንድን ሰው ወደ ነፋስ እንዴት እንደሚለውጥ አያውቅም። ነፋሱ እስካሁን ምን ያህል ነገሮች እንዴት ማድረግ እንዳለበት እንደሚያውቅ ልብ በሉ! በረሃዎችን ፈጥሯል፤ መርከቦችን አስምጧል፤ ደኖችን አውድሟል፤ እንዲሁም በመብረሃዎችና ባልተለመዱ ረብሻዎች በተሞሉ ከተሞች ውስጥ ነፍሷል። ወሰን የሌለው ይመስላል፤ ግና ብላቴናው ነፋሱ ሊችላቸው የሚገቡ ሌሎች ነገሮች አሉ እያለው ነው።

“ይህንን ነው ፍቅር የምንለው” አለ ብላቴናው ነፋሱ የተጠየቀውን ሊሰጠው እንደሆነ ሲገባው።

“ስትፈቀር ምንም ነገር መፍጠር ትችላለህ። ስትፈቀር ምን እየተፈጠረ እንዳለ መረዳት አያስፈልግህም፤ ምክንያቱም ሁሉ ነገር የሚሆነው እንተው ውስጥ ነው፤ እናም ሰዎች ሳይቀሩ ራሳቸውን ወደ ነፋስነት መለወጥ ይችላሉ። ነፋሱ እስከረዳቸው ድረስ ነው ግን።”

ነፋሱ ከራሱ በመሆኑ ብላቴናው እያየው ባለው ነገር እየተበሳጨ መጣ። የበረሃውን አሸዋ እያነሳ በሃይል ያቦነው ጀመር። በመጨረሻ ግን መላውን ዓለም መዘር ቢችልም እንኳን ሰውን ወደ ነፋስነት መለወጥ አለመቻሉን ማመን ነበረበት። ደግሞም ስለፍቅርም ምንም አያውቅም።

“በዓለም ዙሪያ ስንዝ ሰዎች ስለ ፍቅር ሲያወሩና ሰማያትን ሲማጸኑ ብዙ ጊዜ ተመልክቻለሁ” አለ ነፋሱ፤ አለማወቁን በማመኑ እየተቆጣ። “ሰማያትን መጠየቅ ይሻል ይሆናል።”

“እሺ፤ በሱ እንኳን እርዳኝ” አለ ብላቴናው። “በዚህ ሥፍራ ላይ የጸሃይን ብርሃን የሚጋርድ የነፋስ ማእበል አስነሳ። ከዚያ ዓይኔን ሳላጠፋ ሰማይ ሰማያትን ማየት እችላለሁ።”

ነፋሱም ባለ ኃይሉ ነፈሰ፤ ሰማይም በአሸዋ ተሸፈነ። ፀሐይ ወደ ወርቃማ ዲስክነት ተቀየረች።

ጦር ሰፈሩ ውስጥ ምንም ማየት አይቻልም። በረከኞቹ ይህን ነፋስ ለምደውታል። “ሉሙም” ብለውም ይጠሩታል፤ ከባህር ማእበል እንኳን የከፋ ነፋስ ነው። ፈረሶቻቸው ተጫጫሁ፤ ጦር መሳሪያዎቻቸውም በነፋስ ተሞሉ።

አንዱ አዛዥ ወደ ጦር መሪው ዞሮ፤ “ይሄን ነገር ማስቆማችን ሳይበጀን አይቀርም!” አለው።

ብላቴናውን ማየት አልሆነላቸውም። ፊቶቻቸው በሰማያዊ ልብሶቻቸው ተሸፍነዋል፤ ዓይኖቻቸውም ፍርሃታቸውን ያሳያሉ።

"እናስቁመው" ሌላኛው አዛዥ ተናገረ።

"የአላህን ታላቅነት ማየት እሻለሁ" አለ የጦር መሪው በአክብሮት።

"አንድ ሰው ራሱን እንዴት ወደ ነፋስነት መለወጥ እንደሚችል ማየት እፈልጋለሁ።"

ንግግሩ ይለላለሽ እንጂ ፍርሃታቸውን ያሳዩትን የሁለቱን ሰዎች ስም በጭንቅላቱ ጽፏል። እውነተኛ በረከኞች ፈሪዎች አይደሉምና፤ ነፋሱ እንደቆመለት እነዚህን ሁለት ፈሪዎች ከያሉበት እገ ያስወግዳቸዋል።

"ፍቅር እንደሚገባሽ ነፋሱ ነገረኝ" አላት ብላቴናው ፀሐይን። "ስለፍቅር የምታውቁ ከሆነ ደግሞ ስለ ሁለንታ ነፍስም ማወቅሽ አይቀርም፤ ምክንያቱም እርሱ ሥሪቱ ከፍቅር ነውና።"

"ካለሁበት ሆኜ" አለች ጸሐይ፤ "የሁለንታን ነፍስ ማየት እችላለሁ። ከነፍሴ ጋር ይነጋገራል፤ በህብረትም እጽዋት እንዲያድጉ፤ በጎችም መጠለያ እንዲያገኙ እናደርጋለን። ካለሁበት ሆኜ፤ እንዲህ ከምድር ርቂ፤ ማፍቀርን ተምራለሁ። ደግሞም አውቃለሁ፤ ወደ ምድር ትንሽ ቀረብ ብል በምድር ያለ ነገር ሁሉ ይምታል፤ የሁለንታ ነፍስ ህልውናም በዚያው ያከትማል። ስለዚህ እርስ በርስ እንተላለባለን፤ እርስ በርስም እንፈላለጋለን፤ እኔ ህይወትና ሙቀት አሰጠዋለሁ፤ እሱ ደግሞ መኖሪያ ፃላማዬን ይሰጠኛል።"

"ስለዚህ ስለፍቅር ታውቂያለሽ ማለት ነው" አለ ብላቴናው።

“የሁለንታን ነፍስም አውቀዋለሁ፤ ምክንያቱም በህዋው ላይ በነበረን ማብቂያ የለሽ ጉዞ ብዙ አውርተናል። እስካሁን ድረስ ያጋጠመው ትልቁ ችግሩ ሁሉም ነገር አንድ መሆኑን መረዳት የቻሉት ማእድናትና ተክሎች ብቻ መሆናቸው ነው። ብረት መዳብን ወይም መዳብ ወርቅን መሆን የለበትም። እያንዳንዱ እንደ አንድ ልዩ ፍጡር የየራሱን ትክክለኛ ተግባር ይወጣል፤ እናም ይህንን የጻፈው እጅ መፍጠሩን አምስተኛው ቀን ላይ አቁሞ ቢሆን ኖሮ ይሄ ሁሉ ነገር አንድ የሰላም ህብረ ዝማሬ ይሆን ነበር።

“ግና በስድስተኛው ቀንም ፈጠረ” ፀሐይ ቀጠለች።

“ብልህ ነሽ፤ ምክንያቱም እያንዳንዱን ነገር ከርቀት ታስተውይዋለሽ” አለ ብላቴናው። “ሆኖም ስለ ፍቅር አታውቁም። ስድስተኛ ቀን ባይኖር ኖሮ የሰው ልጅ ህልው አይሆንም ነበር፤ መዳብም መዳብ ብቻ፤ እርሳስም እርሳስ ብቻ ሆነው ይቀሩ ነበር። ሁሉም ነገር የየራሱ እጣፈንታ ያለው መሆኑ ሃቅ ነው፤ ነገር ግን አንድ ቀን ያ እጣፈንታ እውን ይሆናል። ስለዚህ እያንዳንዱ ነገር ራሱን ከእሱ ወደተሻለ ነገር መለወጥና አዲስ እጣፈንታ መፈለግ አለበት፤ አንድ ቀን የሁለንታ ነፍስ አንድ ነገር ብቻ እስኪሆን ድረስ።”

ፀሐይዋ በነገሩ አሰበችበት፤ የብርሃኗን ድምቀት ለመጨመር ወሰነች። ወይይታቸውን በደስታ ሲከታተል የቆየው ነፋስ ደግሞ ፀሐይዋን ብላቴናውን በብርኗ እንዳታውረው ለመከላከል ግፊቱን አበረታው።

“ስለዚህም ነው አልኬሚ የኖረው” አለ ብላቴናው።

“ሁሉም የተደበቀ ሃብቱን ይፈልግ፤ ያገኝም ዘንድ፤ ከዚያም ከቀደመ ህይወቱ የተሻለ መሆኑን ይፈልግ ዘንድ ነው። እርሳስ ሚናውን

የሚጫወተው ዓለም እርሳስን መፈለግ እስኪያቆም ድረስ ነው! ያኔ እርሳስ ራሱን ወደ ወርቅነት መለወጥ ይኖርበታል።

"ይህንኑ ነው አልኬሚስቶች የሚሠሩት። ከሆንነው የተሻልን ለመሆን ስንጥር በዙሪያችን ያለው ነገር ሁሉ የተሻለ እንደሚሆን ያሳያሉ።"

"ታዲያ በምን ምክንያት ነው ስለ ፍቅር አታውቁም ያልከኝ?" ፀሐይ ብላቴናውን ጠየቀችው።

"ምክንያቱም እንደ በረሃው እንቅስቃሴ አልባ መሆን፣ ወይም እንደ ነፋሱ ዓለምን ማናወጥ ፍቅር አይደለም። እንዳንቺም በርቀት ሁሉን ነገር መቃኘትም ፍቅር አይደለም። ፍቅር የሁለንታ ነፍስ የሚለውጥና የሚያሻሻል ኃይል ነው። መጀመሪያ እንዳወቅሁት የሁለንታ ነፍስ ፍጹም መስሎች ነበር። ቆይቼ ግን እርሱም እንደሌላው መሆኑንና የራሱ መሻቶችና ጦርነቶች እንዳሉት ተረዳሁ። የሁለንታን ነፍስ የምንመግበው እኛው ነን! ስለዚህም የምንኖርበት ዓለም የተሻለ ወይም የባለ የሚሆነው እኛ የተሻልን ወይ የባለን መሆን ላይ ተመስርቶ ነው። እዚያ ላይ ነው እንግዲህ የፍቅር ኃይል የሚመጣው። ምክንያቱም ስናፈቅር፣ ምን ጊዜም ከሆንነው የተሻልን ለመሆን እንጥራለን።"

"እና አሁን ከእኔ የምትፈልገው ምንድነው?" ጠየቀች ፀሐይ።

"ራሴን ወደነፋሱነት ለመለወጥ እንድትረጁኝ እፈልጋለሁ" መለሰ ብላቴናው።

"ከፍጡራን ሁሉ አዋቂ መሆኔን ፍጥረት ሁሉ ያውቃል" አለች ፀሐይ። "ግና አንተን ወደ ነፋስ መቀየርን አላውቅበትም።"

“ታዲያ ማንን ነው ማናገር ያለብኝ?”

ፀሐይ ጥቂት አሰብ አደረገች። ነፋሱ የፀሐይም እውቀት ገደብ እንዳለው ለዓለም ለመንገር ቋምጦ ንግግራቸውን ተጠግቶ እያዳመጠ ነው።

“ሁሉን የጻፈውን እጅ አናግረው” አለች ፀሐይ።

ነፋስ በደስታ አፏጪ፤ ከእስከዛሬው በላቀ ኃይልም ነፈሰ። ድንኳኖቹ ከመሬት ጋር የተቆራኙባቸው ካስማዎች እየተነቃቀሱ፤ እንሰሶቹም ከታሰሩባቸው ገመዶች ነፃ እየወጡ ነው። ሲመለከቱ የቆሙትም ሰዎች በነፋሱ እንዳይወሰዱ በመስጋት እጆቻቸውን አቆላልፈው ቆሙ።

ብላቴናው ሁሉን ወደ ከተባው እጅ ዞረ። በዚያው ቅጽበት ሁለንታ በዝምታ መዋጡ ተሰማውና፤ ላለመናገር ወሰነ።

ፍቅር ከልቡ ፈሰሰ፤ ብላቴናውም መጸለይ ጀመረ። ከዚህ በፊት ጸልዮት የማያውቀው ዓይነት ቃላት የሌሉበት፤ ተማጽኖዎችም ያልገቡበት ጸሎት። ጸሎቱ በጎቹ አዲስ ግጦሽ ስለማግኘታቸው ምስጋና አላቀረበም፤ ብላቴናው ብዙ ክሪስታል ይሸጥ ዘንድም አልተማጸነም፤ ያገኛት ሌት በፍቅር ጸንታ ትጠብቀው ዘንድም አልጠየቀም። በዝምታ ውስጥ።

ብላቴናው በረሃው፤ ነፋሱና ፀሐይ ራሳቸው በዚያ እጅ የተጻፉትን ምልክቶች ለመረዳት እየሞከሩ፤ የየራሳቸውን መንገድ ለመከተል እየሻቱ እና በአንዲት የኢመራልድ ጽላት ላይ የተጻፈውን ለማወቅ እየጣሩ መሆኑን ተገነዘበ። ንግሮች በምድርና በህዋ ላይ በየሥፍራው ተበታትነው መገኘታቸውን፤ ከዚህ መገኘታቸውም ጋር ምንም ዓይነት ምክንያት ወይም ፋይዳ አለመያያዙን ተመለከተ፤ በረሃዎቹም ሆኑ ነፋሶቹ፤ ፀሐይዋም ሆነች ህዝቡ

ሰምን እንደተፈጠሩ እንደማያውቁ ማየትም ቻለ። ነገር ግን ያ ገባሬ ኩሉ የሆነ እጅ ለዚህ ሁሉ ምክንያት ነበረው፤ እናም ያ እጅ ብቻ ነው ተአምራትን መከሰት፤ ወይም ባህርን ወደ በረሃ ወለወጥ፤ ... ወይም ሰውን ወደ ነፋስ መለወጥ የሚቻለው። ምክንያቱም ስድስቱ የስነፍጥረት አለታት ወደ ዓቢይ ሥራነት ወደሚለወጥበት ነጥብ ሁለንታን የመራ አንድ ታላቅ ንድፍ መሆኑን መገንዘብ የሚችለው ያ እጅ ብቻ ነው።

ብላቴናው የሁለንታን ነፍስ ቢመረምረው የእግዚአብሔር ነፍስ አንድ አካል ሆኖ አገኘው። የእግዚአብሔር ነፍስ ደግሞ የራሱ ነፍስ መሆኑን አስተዋለ። እናም እሱ፤ ብላቴናው ተአምራትን መከሰት እንደሚችል ተገነዘበ።

* * *

ሲሙም እስከዛሬ ነፍሶበት በማያውቀው ልክ ነፈሰ። አረቦቹ ራሱን ወደ ነፋስ ስለሰወጠውና በበረሃው ውስጥ እቻ በሌለው የጦር መሪ እዝ ሥር ያለን የጦር ሠፈር ሙሉ በሙሉ ለማውደም ተቃርቦ ስለነበረው ብላቴና ገድል ከእንግዲህ ወዲያ ለሚመጡ አያሌ ትውልዶች ይተርኩላቸዋል።

ሲሙም መንፈሱን ሲያቆም የሁሉም ዓይን ብላቴናው ወደነበረበት ሥፍራ ተወረወረ። እሱ ግን በዚያ ሥፍራ አልነበረም፤ ብላቴናው ከጦር ሠፈሩ አንድ ሩቅ ጥግ በአሸዋ ከተሸፈነ ሰይፍ አጠገብ ቆሟል።

ሰዎቹ በምትሃቱ ተሸብረዋል። ሆኖም በገጻቸው ላይ ፈገግታን የሚረጩ ሁለት ሰዎች እዚያ መሐል ነበሩ። እነርሱም አልኬሚስቱና ጦር መሪው ነበሩ፤ አልኬሚስቱ ፍጹም የሆነ ደቀመዝሙርን አግኝቷልና፤ ጦር መሪው ደግሞ የአላህን ታላቅነት አይቷልና በፈገግታ ተሞልተዋል።

በማግስቱ ጀኔራሉ ሰብላቴናውና ለአልኬሚስቱ የክብር አሸናፊት
አደረገላቸው፤ እስከፈለጉት ሥፍራ ድረስ የሚሸፏቸውን አጃቢዎችንም
ለጣቸው።

* * *

ቀኑን ሙሉ ተጓዙ። አመሻሽ ላይ አንድ የቅብጥ ገዳም ጋር ደረሱ።
አልኬሚስቱ ከፈረሱ ወርዶ፤ ሽኚዎቹ ወደ ጦር ሰፈራቸው መመለስ
እንደሚችሉ ነገራቸው።

"ከአሁን ጀምሮ ብቻህን ትሆናለህ" አለ አልኬሚስቱ።

"ፒራሚዶቹ ጋር ለመድረስ የሶስት ሰዓት መንገድ ብቻ ነው የቀረህ።"

"አመሰግንሃለሁ" አለ ብላቴናው። "የሁለንታን ቋንቋ አስተምረኸኛል።"

"ቀድሞውኑ የምታውቀውን ነው የቆሰቆሰኩት።"

አልኬሚስቱ የገዳሙን መዝጊያ አንኳኳ። ጥቁር የለበሱ ሙከራ ወደ
መግቢያው መጡ። ሁለቱ ለጥቂት ደቂቃዎች በቅብጥ ቋንቋ ተነጋገሩና፤
አልኬሚስቱ ብላቴናውን አስገባው።

"ከሽናቸውን አንድ አፍታ እንድጠቀምበት ነው የጠየቅኳቸው" አለና
አልኬሚስቱ ፈገገ።

በጓሮ በኩል ወደሚገኘው ከሽና አመሩ። አልኬሚስቱ እሳት አያያዘ፤
መከራው ደግሞ ቁራጭ እርሳስ አመጡለት። አልኬሚስቱ እርሳሱን
መጥበሻው ላይ አደረገው። እርሳሱ ቀልጦ ፈላሽ ሲሆን፤ አልኬሚስቱ

ከበርሳው ያንን ያልተለመደ ቢጫ እንቁላትን አወጣ። ከእንቁላት ላይ እንደፀጉር የቀጠነ ፍቅፋቂ ወስዶ በሰም ሸፈነው፤ ከዚያም እርሳሱ ያለበት መጥበሻ ላይ ጨመረው።

ውሁዱ ደም መሰለ። አልኬሚስቱ መጥበሻውን ከእሳቱ ላይ አውርዶ ይበርድ ዘንድ አስቀመጠው። ከዚያም ከመነኩሴው ጋር ስለጎሳ ጦርነቶቹ ያወራ ጀመር።

“በቀላሉ የሚያቆሙ አይመስሉም” አላቸው መነኩሴውን። መነኩሴው ተበሳጭተዋል። ጦርነቱ እስኪቆም ብለው ሲራራዎች ጊዛ ላይ አርፈዋል። “ሆኖም እግዚአብሔር የፈቀደው ይሆናል” አሉ መነኩሴው።

“ልክ ብለዋል” አልኬሚስቱ መለሰ።

መጥበሻው ሲቀዘቅዝ መነኩሴውና ብላቴናው በአድናቆት ተመለከቱት። እርሳሱ የመጥበሻውን ቅርጽ ይዟል፤ እርሳስነቱም ጠፍቷል። ወርቅ ሆኗል።

“እኔም አንድ ቀን እንደዚህ ማድረግ እችል ይሆን?” ብላቴናው ጠየቀ።

“ይሄ የእኔ እጣፈንታ ነበር፤ ያንተ አይደለም!” መለሰ አልኬሚስቱ።

“ነገር ግን ይሄም እንደሚቻል ላሳይህ ብዬ ነው።”

ወደ ገዳሙ መግቢያ ተመለሱ። በዚያም አልኬሚስቱ ክብ ጥፍጥፉን ወርቅ ለአራት ከፈለው።

“ይሄ የእርሶዎ ነው” አለ አንዱን ቁራጭ ለመነኩሴው እየሰጠ።

“ለመንገደኞች ለሚያሳዩት ደግነት ይሁን።”

“አረግ! ይሄን ያህል ክፍያ እኮ አይገባኝም” መነኩሴው መለሱ።

“ሌላ ጊዜ እንዲህ እንዳይሉ። ህይወት ከሰማችዎት፣ ከዚህ በኋላ ከዚህ ያነሰ ልትሰጥዎት ትጀምራላች።”

አልኬሚስቱ ወደ ብላቴናው ዞረ። “ይሄ ደግሞ ላንተ ነው። ለጄኔራሉ የሰጠኸውን መተኪያ ይሁንህ።”

ብላቴናውም ለጄኔራሉ የሰጠው ከዚህ በጣም ያነሰ እንደነበረ ሊናገር ነበር። ሆኖም አልኬሚስቱ መነኩሴውን ያላቸውን ሰምቷልና በዝምታ አለፈው።

“ይሄ ደግሞ ለእኔ ነው” አለ አልኬሚስቱ አንደኛውን ቁራጭ ለራሱ እያስቀረ። “ምክንያቱም የኅሳ ጦርነቶች ወዳሉበት በረሃ መመለስ አለብኝ።”

አራተኛውን ቁራሽ ለመነኩሴው ሰጣቸው።

“ይሄ ለብላቴናው ነው። ባስፈለገው ጊዜ ይጠቀምበት ዘንድ።”

“እኔ እኮ ግን ድብቅ ሃብቴን ፍለጋ ነው የምሔደው” አለ ብላቴናው። “ደግሞም ወደ እሱ በጣም ተቃርቤያለሁ።”

“እንደምታገኘውም እርግጠኛ ነኝ” አለ አልኬሚስቱ።

“ታዲያ ይሄ ምን ያደርግልኛል?”

“ሃብት ንብረትህን ሁለት ጊዜ አጥተሃል። አንድ ጊዜ በሌባው፣ ሌላ ጊዜ ደግሞ በጄኔራሉ። እኔ መንፈሳዊ እምነት ያለኝ ሽማግሌ አረብ ነኝ፤ ስለዚህም በምሳሌዎቻችን አምናለሁ። እንዲህ የሚል ምሳሌያዊ አነጋገር

አለን፤ "አንዴ ያጋጠመ ነገር መልሶ አያጋጥምም። ሁለት ጊዜ ያጋጠመህ ነገር ግን ለሶስተኛ ጊዜ ያጋጥምሃል።" በየፈረሶቻቸው ላይ ተቀመጡ።

* * *

"ስለ ህልሞች አንድ ታሪክ ብነግርህ እወዳለሁ" አለ አልኬሚስቱ።

ብላቴናው ፈረሱን ቀረብ አደረገው።

"በጥንታዊት ሮም፣ በዘመነ ጢባርዮስ፣ ሁለት ወንዶች ልጆች ያሉት አንድ መልካም ሰው ነበረ። አንደኛው ልጁ ወታደር ነውና በጣም ሩቅ ወደሆነው የግዛቲቱ ክልሎች ይላክ ነበር። ሁለተኛው ባለቅኔ ነበር፤ እናም መላዋን ሮም በውብ ስንኞቹ ያስደስት ነበር።

"አንድ ምሽት፣ አባት ህልም አየ። አንድ መልአክ ወደ እርሱ ቀርቦ፣ ከልጆቹ የአንደኛው ቃላት ከትውልድ ወደ ትውልድ እየተላለፉ በመላው ዓለም ይታወቃሉ፤ ይደገማሉም። አባት ተመስገን እያለና እያለቀሰ ከህልሙ ባነነ፤ ምክንያቱም ህይወት ችር በመሆኗ የትኛውም አባት ቢያውቀው የሚኮራበትን እውነት ገልጣለታለች።

"ብዙም ሳይቆይ አባት በሰረገላ ሊገጭ የነበረን ህፃን አተርፋለሁ ብሎ ሲሞክር ሞተ። እድሜውን ሙሉ የኖረው በጽድቅ ምግባር ነበርና ቀጥታ ወደ መንግሥተ ሰማያት ተወሰደ፤ በዚያም በህልሙ ያየውን መልአክ አገኘው።

"ሁሌም መልካም ሰው ነበርክ' አለው መልአኩ። 'ህይወትህን በፍቅር ኖረሃት በክብር እየሞትክ ነው። አሁን እኔ የተመኘኸውን ማንኛውንም ነገር ልሰጥህ ዝግጁ ነኝ።'

“ህይወት ለእኔ መልካም ሆኗልኝ ነበር” አለ ሰውየው። ‘በህልሜ ስትታየኝ፣ የልጁን ዋጋ እንዳገኘሁ ተሰማኝ፤ ምክንያቱም የልጄ ቅኔዎች በመጪያቸው ትውልዶች ይነበባሉ። ለራሴ የምፈልገው ነገር የለም። ሆኖም ማንም አባት በምግባር አንድ በትምህርት አበልጽጎ ያሳደገው ልጄ ዝነኛ ሊሆንለት ኩራት ይሰማዋል። እኔ የምፈልገው ከብዙ ጊዜ በኋላ የልጄን ቃላት ማየት መቻልን ነው።’

“መልአኩ የሰውየውን ትክክል ነካውና፣ ‘ሁለቱም ወደ ሩቅ፣ መጪ ህይወት ነገዱ። አንድ ባእድ ቋንቋ የሚነገርበት ግዙፍ ሥፍራም ደረሰ። ሰውየው በደስታ አነባ።

“የልጄ ቅኔዎች ዘመን የማይሸራቸው እንደሆኑ አውቅ ነበር” አለው መልአኩን ማንባቱን ሲያቆም፣ እነዚህ ሰዎች የሚናገሩት ከልጄ ግጥሞች የትኛውን እንደሆነ ልትነግረኝ ትችላለህ?

“መልአኩ ወደ ሰውየው ቀረብ አለና በአቅራቢያቸው ወዳለ መቀመጫ ወስዶት አብረውት ተቀመጡ።

“የባለቅኔው ልጅህ ቅኔዎች በመላው ሮም ዝነኞች ናቸው” አለ መልአኩ። ‘የጢባርዮስ ዘመን ሲፈጸም ግን ቅኔዎቹ ይረሳሉ። አሁን የምትሰማቸው ቃላት የወታደሩ ልጅህ ቃላት ናቸው።’

ሰውየው መልአኩን በአድናቆት ተመለከተው።

“ልጅህ ሩቅ አገር ተልእኮ ሲያገለግል ቆይቶ የመቶ አለቅነት ማእረግ አገኘ። መልካም ሰው ነበር። አንድ ቀን ከአሽከሮቹ አንዱ ታመመበት፤ አሽከሩ ሲሞት ደረሰ። ልጅህ በሽተኞችን ስለሚፈውሰው መምህር ሰምቷልና

መምህሩ ወዳለበት ገሰገሰ። በመንገዱም ላይ እሱ የሚፈልገው ሰው የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑንም አወቀ። በእርሱ የተፈወሱ ሰዎችን ሲያገኛቸው የሰውየውን ትምህርቶች ነገሩት። እናም ምንም እንኳን የሮማ መቶ አለቃ ቢሆንም፤ እምነቱን ቀይሮ እምነታቸውን ተቀበለ። ጥቂት ቆይቶም የሚፈልገውን ሰው አገኘው።

"አንድ አሽከሩ ከሞት አፋፍ ላይ መሆኑን ነገረው፤ መምህሩም ከእርሱ ጋር ወደ ቤቱ ለመሔድ ፈቀደ። መቶ አለቃው ግን በእምነቱ የጸና ነበረ፤ የመምህሩን ዓይኖች አይቶ በእርግጥም ከእግዚአብሔር ልጅ አጠገብ መቆሙን አመነ።

"ልጅህ የተናገረው እንዲህ ነበር' አለው መልአኩ። 'በዚያች ቅጽበት የተናገራቸውና ተዘንግተውም የማያውቁት የልጅህ ቃላት እኒህ ነበሩ። 'ኔታዬ ወደ ቤቴ ትገባ ዘንድ የተገባኝ ሰው አይደለሁም። ነገር ግን አንተ አንድ ቃል ብትናገር ባሪያዬ ይድናል።"

አልኬሚስቱም አለ፤ "ምንም ይሥራ ምንም፤ በምድር ላይ ያለ ሰው ሁሉ ለዓለም ታሪክ ማእከላዊ ሚና ይጫወታል። ነገር ግን አይታወቀውም።"

ብላቴናው ፈገግ አለ። የሀይወት ጥያቄዎች ለአንድ እረኛ ይሄን ያህል ወላኝ ይሆናሉ ብሉ አስቦ አያውቅም ነበር።

"ደህና ሁን" አለ አልኬሚስቱ።

"ደህና ሁን" መለሰ ብላቴናው።

* * *

ብላቴናው ልቡ የሚነግረውን እያዳመጠ ለብዙ ሰዓታት በረሃውን በግልቢያ አቋረጠ። ልቡ ነው ሃብቱ የት እንደተደበቀ የሚነግረው።

“ድብቅ ሃብትህ ባለበት፣ ልብህም ይኖራል” ብሎ ነግሮታል አልኬሚስቱ።

ልቡ ግን ስለሌሎች ነገሮች እያወራ ነበር። በሁለት የተለያዩ አጋጣሚዎች ያየውን አንድ ህልም ለመከተል የበጎች መንጋውን ስለተወደው እረኛ በኩራት ይናገራል። ስለ እጣፈንታ፣ ሩቅ ሩቅ ሥፍራዎችን ወይም ቆነጃጅት ቤቶችን ፍለጋ ስለተጓዙና በያዟቸው ሃሳቦች ምክንያት እንቅፋቶች ተጋርጠውባቸው ስለነበሩ አያሌ ሰዎች ይናገራል። ስለገዢዎች፣ ስለ አዳዲስ ግኝቶች፣ ስለ መጻሕፍትና ስለ ለውጥ ይናገራል።

ሌላኛውን የአሸዋ ኮረብታ ሊወጣ ሲል ልቡ አንሾካሾክለት፡- “የምታነባበትን ሥፍራ ልብ በል። የእኔ መገኛ እዚያ ነው፤ የድብቅ ሃብትህ መገኛም እዚያ ነው።”

ብላቴናው ኮረብታውን በዝግታ ወጣ። ሙሉዋ ጨረቃ በከዋክብት በደመቀው ሰማይ ላይ ዛሬም ወጥታለች፡- ኦሲሱን ትቶ ከመጣ ወር ሆኖታል። የጨረቃዋ ብርሃን በኮረብታዎቹ መሃል ያጠላቸው ጥላዎች እየተንከባለለ የሚሔድ እንደሚመስል ባህር ያለ ምስል ፈጥረዋል፤ ሁኔታውን ከአልኬሚስቱ ጋር ለመጀመሪያ ጊዜ በረሃው ውስጥ የተገናኘባትን ቅጽበት አስታወሰው። ከዚያ ጨረቃዋ በበረሃው ጸጥታ እና ድብቅ ሃብቱን በመፈለግ ላይ ባለ በአንድ ሰው ጉዞ ላይ አረፈች።

በኮረብታው ጫፍ ላይ ሲደርስ፣ ልቡ ዘለለ። በዚያ ሥፍራ በጨረቃ ብርሃንና በበረሃው ብሩህነት ደምቀው፣ ባለ ግርማ ሞገሶቹ የግብጽ ፒራሚዶች ቆመዋል።

ብላቴናው ተንበርክኮ አለቀሰ። በእጣፈንታው እንዲያምን ስለአደረገው ንጉሥ፣ ነጋዴ፣ እንግሊዙ እና አልኬሚስቱን ያገኝ ዘንድ መንገድ የሆነለትን እግዚአብሔርን አመሰግነ።

ከሁሉም በላይ ደግሞ፣ ፍቅር አንድን ሰው እጣፈንታውን ከመከተል እንደማያግደው የነገረችውን የበረሃ ሴት በማግኘቱም አመሰግነው።

ከፈለገ አሁኑኑ ወደ አሲሱ ተመልሶ፣ ወደ ፋጡማ ሔደ፣ ኑሮውን እንደ አንድ ተራ እረኛ መኖር ይችላል። የሁለንታን ቋንቋ ከተረዳ ወዲህ እርሳስን ወደ ወርቅ እንዴት መለወጥ እንደሚችል ቢያውቅም፣ አልኬሚስቱ በረሃው ውስጥ መኖር ቀጥሎ የለምን? እሱ ሳይንሱንና ኪነጥበቡን ለማንም የማሳየት ግዴታ የለበትም። ብላቴናው እጣፈንታውን እውን ለማድረግ ሲሞክር ማወቅ ያለበትን ነገር ሁሉ መማሩን፣ እንዲሁም የማያልማቸውን ነገሮች ሁሉ በተግባር ማግኘቱን ለራሱ ነገረው።

አሁን ግን ድብቅ ሃብቱን ሲያገኝ ባለበት ደቂቃ፣ የትኛውም ፕሮጀክት ዓላማውን እስኪያሳካ ድረስ እንደማይጠናቀቅ ራሱን አስታወሰው። ብላቴናው በዙሪያው ያለውን አሸዋ አየው፤ እንባው በተንጠባጠበት ሥፍራ አንዲት የበረሃ ጢንዚዛ በአሸዋው ውስጥ በፍጥነት ስትሹለክለክ ተመለከተ። በዚህ ወቅት የሚታዩ ጢንዚዛዎች በግብጽ የእግዚአብሔር ተምሳሌቶች ተደርገው እንደሚቆጠሩ ያውቃል።

ሌላ ንግር! ብላቴናው አሸዋውን መቆፈር ጀመረ። እየቆፈረ እያለም አንድ ጊዜ የክሪስታል ነጋዴው ማንም ሰው ጓሮው ፒራሚድ ሊያቆም ይችላል ያለውን አብሰለሰለው። ብላቴናው ግን ከአሁን ጀምሮ እስከ ህይወቱ ፍጻሜ ድረስ እንኳን ድንጋይ ቢከምር አንድ ፒራሚድ መሥራት እንደማይችል ገባው።

ሌሊቱን መሰሉ የመረጠው ቦታ ላይ ቢቆፍርም ምንም አላገኘም። ፒራሚዶች ከተሠሩ ጀምሮ ያሉት ምእተ ዓመታት የተጫኑት ያህል ተሰማው። ሆኖም አላቋረጠም። ቆፍሮ ያወጣውን አሸዋ አልፎ አልፎ ከሚመልስበት ነፋስ ጋር እየታገለ ቁፋሮውን ለመቀጠል ጣረ። እጆቹ መዛላቸው አንሶ ተላላጡ፤ እሱ ግን ልቡን አዳመጠው። ልቡ እንባው የተንጠባጠበበት ሥፍራ ላይ እንዲቆፍር ነግሮታል።

ጉድጓድ ውስጥ ያጋጠሙትን ድንጋዮች ለማውጣት እየታገለ እያለ የእግር ኮቴ ተሰማው። ብዙ ምስሎች ወደ እርሱ እየተጠጉ ነው። የጨረቃ ብርሃን ከጀርባቸው ይከተላቸው ነበርና ብላቴናው ዓይኖቻቸውንም ሆነ መልካቸውን ማየት አልቻለም።

"ምን እየሰራህ ነው?" አንዱ ምስል ጠየቀው።

ብላቴናው ፈርቶ ነበርና አልመለሰለትም። ድብቅ ሃብቱ ያለበትን ሥፍራ አግኝቶታል፤ ሊፈጠር የሚችለው ነገር ግን አስግቶታል።

"የጎሳ ጦርነቶች ስደተኞች ነን፤ ስለዚህም ገንዘብ እንፈልጋለን" ሌላኛው ምስል ተናገረ። "እሱ ውስጥ ምን እየደበቅህ ነው?"

"ምንም እየደበቅሁ አይደለም" ብላቴናው መለሰ።

ሆኖም ከእነርሱ አንዱ ብላቴናውን ይዞ ከጉድጓዱ አስወጣው። ሌላኛው፤ የብላቴናውን ቦርሳ ሲፈትሽ የነበረው ደግሞ ያንን የወርቅ ቁራጭ አገኘ።

"እዚህ ውስጥ ወርቅ አግኝቻለሁ" አለ።

ጨረቃዋ ብላቴናውን በያዘው አረብ ፊት ላይ አበራች፤ ብላቴናው በአረቡ ዓይኖች ውስጥ ሞት ታየው።

"መሬት ውስጥ የቀበረው ሌላም ወርቅ ይኖረው ይሆናል"

ብላቴናው ቁፋሮውን እንዲቀጥል አደረጉት፤ ምንም አላገኙም። ፀሐይዋ እንደወጣች ሰዎቹ ብላቴናውን መደብደብ ጀመሩ። ብላቴናው ቆላስሉ እየደማ ነው፤ ልብሶቹ በላዩ ላይ ተበጫጭቀዋል፤ እሱም ሞቱ እንደተቃረበ ተሰማው።

"የምትሞት ከሆነ ገንዘብ ምን ያደርግልሃል? ገንዘብ ያንድን ሰው ህይወት ሁሌም አይታደግም" ብሎት ነበር አልኬሚስቱ። በመጨረሻ ብላቴናው "ድብቅ ሃብቴን ለማግኘት ነው የምቆፍረው!" ብሎ ሰዎቹ ላይ ጮኸባቸው። አፋ ቢደማና ቢያባብጥም፤ ሁለት ጊዜ የግብጽ ፒራሚዶች አጠገብ ስለተቀበረ ሀብት ህልም ማየቱን ለአጥቂዎቹ ነገራቸው።

የቡድኑ መሪ የሚመስለው ሰውዬ አንዱን እንዲህ አለው፡- "ተወው። ሌላ ነገር የለውም። ይህንን ወርቅም ሠርቆት መሆን አለበት።"

ብላቴናው ራሱን ወደ መሳት ተቃርቦ አሸዋው ላይ ወደቀ። መሪው እየወዘወዘው "መሐዳችን ነው" አለው።

ከመሐዳቸው በፊት ግን ወደ ብላቴናው ተመልሶ ነገረው፡- "አትሞትም። ትኖራለህ፤ አንድ ሰው ይህን ያህል ደደብ መሆን እንደሌለበትም ትረዳለህ። ከሁለት ዓመት በፊት እኔም ስለዚህ ሥፍራ ተደጋጋሚ ህልም አይቼ ነበር። ወደ ስፔን ሄጄ እረኞችና በጎች የሚያድሩበትን አንድ የፈረስ ቤተክርስቲያን መፈለግ እንዳለብኝ አለምኩ። በህልሜም በቤተልሔመ-

ፍርስራሽ ላይ የበቀለ የዋርካ ዛፍ እንዳለና የዛፉን ሥሮች ብቆፍራቸው የተቀበረ ሃብት እንደሚገኝ ተነገረኝ። ሆኖም፣ ገና ለገና ተደጋጋሚ ህልም እየሁ ብዬ መሰውን በረሃ የማቋርጥ ደደብ አይደለሁም።”

ሰዎቹ ከአይታ ተሰወሩ።

ብላቴናው እየተንገዳገደ ተነሳና ፒራሚዶቹን መልሶ አያቸው። የሚሰቁበት መሰለው፣ ልቡ በደስታ እየፈነደቀ መልሶ ሳቀባቸው።

ምክንያቱም አሁን ድብቅ ሃብቱ የት እንደሚገኝ አውቋል።

ድህረ ታሪክ

ብላቴናው መሸትሽት ሲል የተራቆተው ትንሽዬ ቤተክርስቲያን ጋር ደረሰ።
ዋርካው አሁንም እዚያው ትንሽዬ ቤተልሔሙ ሥፍራ ላይ ነው ያለው፤
አሁንም ግማሽ በግማሽ በወደመው ጣሪያ በኩል ከዋክብቱ ይታያሉ። በዚህ
ሥፍራ ከበጎቹ ጋር የነበረበትን ጊዜ አስታወሰ፤ ሰላማዊ ሌሊት ነበረ...
ከህልሙ በስተቀር።

አሁን ከበጎቹ ጋር አልመጣም፤ ከአካፋ ጋር እንጂ። ሰማዩን እየተመለከተ
ለረጅም ጊዜ ተቀመጠ። ከዚያም የወይን ጠርሙሱን አወጣና ጥቂት
ተጎነጨለት። ከአልኬሚስቱ ጋር በረሃው ውስጥ የተቀመጠባትና ከዋክብቱን
እያዩ አብረው ወይን የጠጡባትን ምሽት አስታወሰ። ስለተጓዘባቸው በርካታ
መንገዶች፤ እና እግዚአብሔር ወደ ድብቅ ሃብቱ የሚያደርሰውን መንገድ
ለእሱ ስለገለጸበት ያልተለመደ ዘዴ አሰላለሰ። በተደጋጋሚው ህልሙ
ምክንያታዊነት ባያምን ኖሮ ከጂፕሊዋ ሴትዮ፤ ከንጉሱ፤ ከሌባው ወይም

ከሌሎች ሰዎች ጋር አይገናኝም ነበር። "ዝርዝሩ ብዙ ነው። መንገዱ ግን ንግሮቹ ውስጥ ተጽፏል፤ ልሳሳት የምችልበት ሁኔታ አልነበረም" አለ ሰራሱ።

ካንቀላፋበት ሲነቃ ጸሃይዋ ከርራ ነበር። የዋርካውን ሥር መቆፈር ጀመረ።

"አንተ ሽማግሌ ጠንቋይ" ብላቴናው ወደ ሰማዩ ጮኸ። "የማታውቀው ታሪክ የለም። ወደዚህ ቤተክርስቲያን መመለሻ እንዲሆነኝ ብለህ ሳይቀር ገዳሙ ውስጥ ወርቅ አስቀምጠህልኛል። ዝብትልትል ብዬ ወደ ገዳሙ ስመለስ መነኩሴው ሳቁብኝ። ከዚያ አደጋ ልታድነኝ አትችልም ነበር?"

"አዎ" ነፋሱ የተሸከመው ድምጽ ተናገረ። "ነግራህ ቢሆን ኖሮ ፒራሚዶቹን አታያቸውም ነበር። ውቦች ናቸው አይደል?"

ብላቴናው ፈገግ አለና ቁፋሮውን ቀጠለ። ከአንድ ሰዓት በኋላ የስፔን የወርቅ ሳንቲሞች ያሉበት ካዝና አገኘ። የክበሩ ደንጋዮች፣ በቀይና በነጭ ላባዎች ያጌጡ የወርቅ ጭምብሎች እንዲሁም የተጊያጊያጡ የድንጋይ ሃውልቶች ከተቀበረው ሃብት መሐል አሉበት። እነዚህ ሁሉ አገራቱ ከብዙ ዓመታት በፊት በወረራ ያገኘቻቸውና የተረሱ ሃብቶች ናቸው።

ብላቴናው ዑራም እና ቱሚምን አወጣ። እነዚህን ድንጋዮች አንድ ጊዜ፣ ያውም አንድ ማለዳ ገበያ ውስጥ በነበረ ጊዜ ብቻ ነው የተጠቀመባቸው። ህይወቱና መንገዱ ሁሉም በቂ ንግሮችን ሲለግሱት ቆይተዋል።

ዑራምና ቱሚምን ካዝናው ውስጥ አስቀመጣቸው። እነሱም የአዲሱ ሃብቱ አካላት ናቸው፤ ምክንያቱም ከእንግዲህ ሊያያቸው የማይቻለው የአረጋዊው ንጉስ ማስታወሻዎች ናቸው።

“እውነት ነው፤ ህይወት እጣፈንታቸውን ለሚከተሉ ሰዎች እውነትም ደግ
ናት” ሲል አሰባ ብላቴናው። ከዚያም በቃሉ መሠረት ለጂፕሊዋ ሴትዬ
ከሐብቱ አንድ አስረኛውን ሲሰጣቸው ወደ ታሪፋ መሄድ እንዳለበት
አስታወሰ። “እነኚያ ጂፕሊዎች በእርግጥም ብልሆች ናቸው” ሲልም
ተደነቀ። ምናልባት ብዙ ጊዜ ስለሚጓዙ ይሆናል።

ነፋሱ እንደገና መንፈስ ጀመረ። ሌቫንተር ነው፤ ከወደ አፍሪካ የሚመጣው
ነፋስ። የበረሃውን ጠረንም ሆነ የመሬቱን የወረራ ማስፈራሪያ ይዞ
አልመጣም። ይልቁንም፤ ብላቴናው በደንብ የሚያውቀውን የሽቶ መፃዛ እና
የከንፈር መሳም ከፋ...ት ሥፍራ የእሱ ከናፍር ላይ እስኪያርፍ ድረስ
ቀስ...ቀስ እያለ የመጣ መሳምን ይዞ ነው ነፋሱ የመጣው።

ብላቴናው ፈገግ አለ። ይህንን ስታደርግ የመጀመሪያዋ ነው።

“እየመጣሁ ነው፤ ፋጡማ” አለ።

ፓውሎ ኮዩልሆ ማነው?

ፓውሎ ከመሐንዲስ አባቱ ፔድሮ ኬይማ ኮዩልሆ ደ ሶዛ እና ከቤት እመቤት እናቱ በነሐሴ ወር 1974 በብራዚል ሪዮ ዲጄኔሮ ተወለደ። ገና ከጅምሩ ከያኒ ለመሆን ይመኝ ነበር። ጥብቅ የሥነሥርዓት ቁጥጥር በሚበዛበት የኢየሱሳዊያን ትምህርት ቤትም ተሰጥኦውን መለየት ቻለ - እናም ጸሐፊነቱን አወቀ። የፓውሎ ወላጆች ግን ስለ እርሱ ሌላ ቋንቋ ነበራቸው። ለስነጽሑፍ የነበረውን መሰጠት ሊያስተውት ጫና አድርገውበት ሳይሳካላቸው ሲቀርም ልጁ አእምሮው ተነክቷል ብለው ተጠራጠሩ። በዚህም ምክንያት አስራ ሰባት ዓመት ሲሞላው አባቱ ሁለት ጊዜ በአእምሮ ሆስፒታል ሊያሳክመው ወስዶታል። ወላጆቹ በኋላም ፓውሎ አንድ የቴክኒክ ቡድን ውስጥ ሲቀላቀልና ከዚያም በጋዜጠኝነት መሥራት ሲጀምር መልሰው ወደ አእምሮ ሐኪም ወስደውታል።

ፓውሎ የመንጋ አስተሳሰብን አይከተልም! ይልቁንም ሁሌም አዲስ አዲስ ነገር ለማግኘት ይጥራል። በ1968 ጨቋኝ በነበረው የብራዚል መንግሥት

ላይ የሽምቅ ውጊያና የተቃውሞ እንቅስቃሴዎች ሲጋገሉ ፓውሎ የለውጥ አራማጅ የፖለቲካ አቋም ይዞ፣ ከሰላምና ፍቅር ወዳዱ ትውልድ ጋር ተባብሯል። የካርሎስ ካስታኔዳን እግር ተከትሎ መንፈሳዊ እውቀትንና ልምድን ፍለጋ በመላው ላቲን አሜሪካ ተዘዋውሯል። ቴአትር ቤት ከመሥራቱም በላይ “2001” የሚባል መጽሔትም ጀምሯል። ራውል ሴክሳስ ከሚባል የሙዚቃ አቅራቢ ጋር በግጥም ደራሲነት የብራዚልን የሮክ ሙዚቃ ለመለወጥ ሰርቷል። በ1973 ፓውሎና ራውል “አማራጭ ማኅበረሰብ” የተሰኘውና ሃሳብን በነፃነት ለመግለጽ መብት የሚታገለው ድርጅት አባል ሆነዋል፤ እንዲያውም ስለ ነፃነት የሚጮሁ ተከታታይ ኩምክናዎችንም ደርሷል፤ ከውናል። የድርጅቱ አባላት ወህኒ በወረዱ በሁለተኛው ቀን ፓውሎ በነጭ ለባሽ ወታደሮች ታፍኖ ሥቃይ ደርሶበታል።

ይሄ ገጠመኝ ከፍተኛ ተጽእኖ አሳድሮበታል። ፓውሎ በ26 ዓመቱ የህይወትን ዳር ዳሯን መኖር በቃኝ “መደበኛ” አኗኗር ይኑረኝ ብሎ ወሰነ። በሙዚቃ ኢንዱስትሪው ውስጥ በሥራ አሥኪያጅነት አገለገለ። መጻፍ ቢሞክርም ከአንድ ከማያውቀው ሰው ጋር እስኪገናኝ ድረስ ድርሰትን ሥራዬ ብሎ አልያዘውም ነበር። መጀመሪያ ላይ ሰውየው በህልሙ ታየው፤ ከሁለት ወራት በኋላ ደግሞ ፓውሎ ሰውየውን አምስተርዳም አንድ ካፌ ውስጥ አገኘው። እንግዳው ሰውም ፓውሎ ወደ ካፋሊክኑቱ ተመልሶ የአስማትን በጎ ጎን እንዲያጠና ሃሳብ አቀረበለት። የመካከለኛው ዘመን የመናኞች መንገድ በሆነው የሳንቲያጎ መንገድ በእግሩ እንዲጓዝም አበረታታው።

ያንን ጉዞውን ባጠናቀቀ በዓመቱ /በ1978/፣ ፓውሎ “ዘ ፒልግሪሚጅ” የተሰኘውን መጽሐፉን ጻፈ። መጽሐፉ ተርታ ሰዎችም እጅግ ልዩ የሆኑ ነገሮች ሊያጋጥማቸው የመቻሉን ሁኔታ ከራሱ ገጠመኝ በመነሳት የገለጸበት መጽሐፍ ነው። ከአመት በኋላ ደግሞ በዓይነቱ ከበፊቱ በጣም የሚለየውን

“ዘ አልኬሚስት” ጻፈ። የመጀመሪያው እትም 900 ቅጂ ብቻ ነበር የተሸጠለት፤ በመሆኑም አሳታሚው ዳግም የፓውሎን ሥራዎች ላለማተም ወሰነ።

ፓውሎ ግን ህልሙን ለመተው እጅ የሚሰጥ አልሆነም። ሌላ ግዙፍ አሳታሚ ድርጅት አገኘ። “ብራይዳ” የተባለ መጽሐፉን አሳተመ። መጽሐፉ ገና ወደ እንግሊዝኛ ሳይተረጎም ጀምሮ ከፍተኛ የመገናኛ ብዙሃን ትኩረት አገኘ። በዚህ ጊዜ የቀድሞዎቹ መጻሕፍት “ዘ አልኬሚስት” እና “ዘ ፒልግሪሚጅ” የከፍተኛ ሽያጭ ዝርዝር ውስጥ ገቡ። “ዘ አልኬሚስት” ከብራዚል የስነጽሑፍ ሥራዎች የትኛውም ሥራ ተሸጦ በማያውቅበት ብዛት እጅግ ብዙ ቅጂዎች ተሸጠ።

የፓውሎ ታሪክ በዚህ አያበቃም። በከፍተኛ ሽያጭ ለንጠረዥ ውስጥ የገቡና የአንባቢውን ልብ በየአገሩ መዝለቅ የቻሉ ቦርካታ መጻሕፍትን ጽፏል። እነርሱም፦

- ባይ ዘ ሪቨር ፒየድራ አይ ሳት ዳውን ኤንድ ዊፕት
- ዘ ፊቭዝ ማውንቴን
- ቪሮኒካ ዲሳይድስ ቱ ዳይ
- ዘ ዴቭል ኤንድ ሚስ ፕራይም፤
- ኢለቭን ሚኒትስ እና
- ዘ ዛሂር ናቸው።

አገራችን ፡ የተባበሩት መንግሥታት አካል ነው። እንዲያውም ፡ አንደኛው አባል ነው። በመሆኑም ፡ አንድ ፍልስፍናዊ ወግ በጽዋና በሚያሳውቀው አንድ ልቦለድ ልብ በማሰር ቀ፡ እንደ-የእምነት መደብናት ልብን በሚገዛ ልብ ልንጠቅም እንደማይችል እነሆ ሃያ ዓመት ሞላው። ከዮልሆ እና ሳንቲያጎ ገና ለብዙ ሃያ ዓመታት “ህልሞቻችሁን ተበተሉ፤ እውን ታደርጓቸውም ዘንድ ታገሉ።” እያሉ ይኖራሉ።

[illegible]